

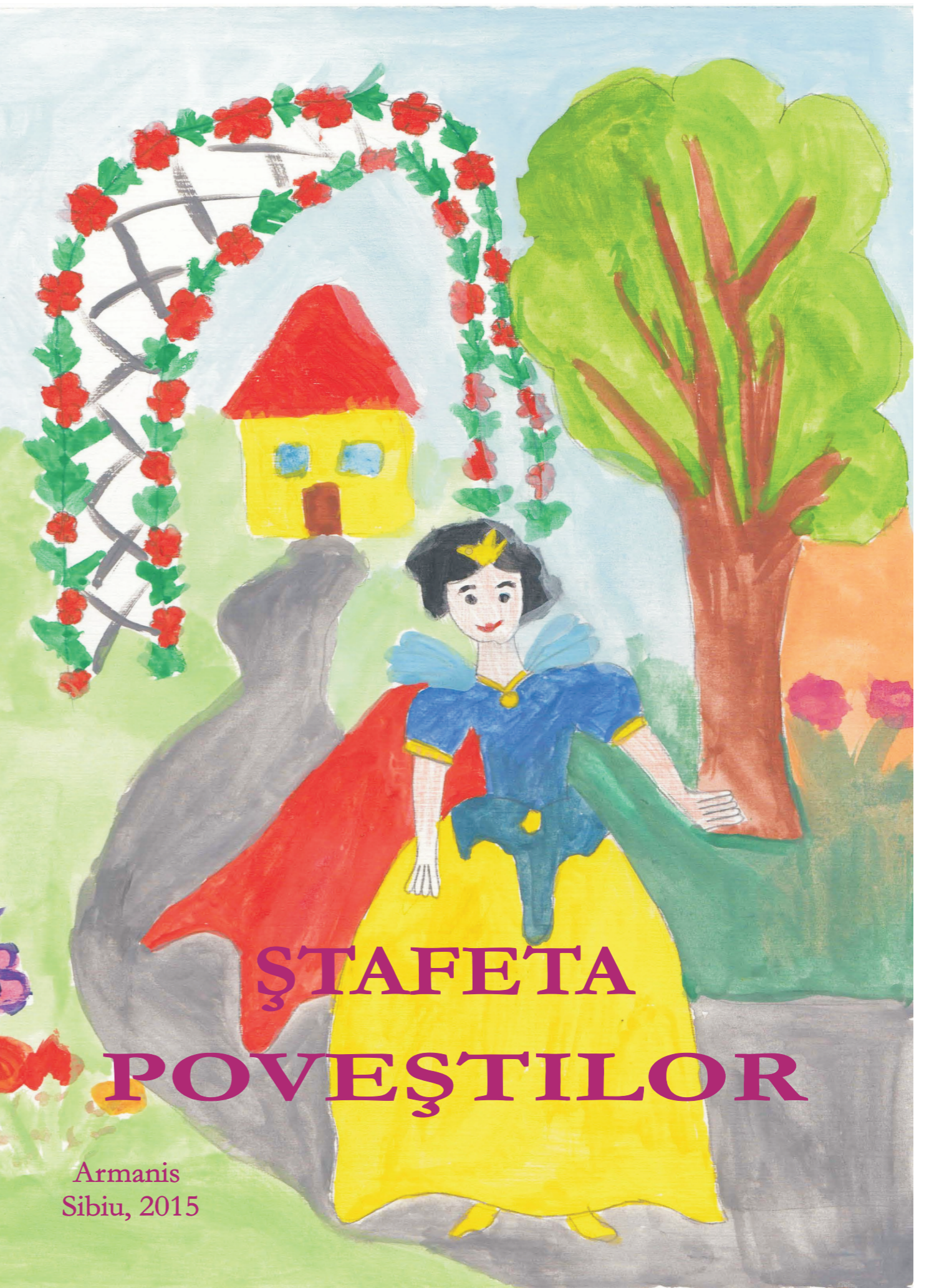
LIZUCA
și
PATROCLE
MIHAIL
ȘANOVEANU

Era o fetiță
mărunțică și plinuță
Acea o rochiță albastră,
părul tuns băiețeste, iar
nasul micuț ar fi
avut nevoie de o
batistă

Editura Armanis

ȘTAFETA POVEȘTIILOR

Armanis
Sibiu, 2015

Ștafeta poveștilor

Ana Coca

Alina Todea

Ioana Butnaru

Ștafeta poveștilor

Editura Armanis
Sibiu, 2015

Prezentul proiect editorial se înscrie în obiectivele prioritare aflate în strategia de dezvoltare a Județului Sibiu, care vizează promovarea, conservarea și valorificarea patrimoniului cultural al Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu și este finanțat de Consiliul Județean Sibiu.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ștafeta poveștilor / antolog.: Ana Coca, Alina Simona Todea, Ioana

Butnaru. - Sibiu : Armanis, 2016

ISBN 978-606-8595-41-2

I. Coca, Ana (antolog.)

II. Todea, Alina Simona (antolog.)

III. Butnaru, Ioana (antolog.)

821.135.1-93-822

Coperta 1: Daria-Ștefania Geamănu, Școala Gimnazială „Regina Maria” Sibiu.

Coperta 2: Teodora Bratu, Teodora Trif, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu.

© 2015 Editura Armanis.

Toate drepturile aparțin Editurii Armanis. Reproducerea integrală sau parțială a conținutului acestei lucrări este posibilă cu acordul prealabil scris al editurii.

Tiparul executat la Tipografia Bibliotecii Județene ASTRA Sibiu.

Editura Armanis

550178 Sibiu, România, George Barițiu, 5/7

Tel/Fax.: +40 269 215775

<http://www.bjastrasibiu.ro>

editura.armanis@yahoo.com

Biblioteca fereastră deschisă spre nenumărate vieți

Scopul acestui proiect este acela de a atrage elevii într-o lume fascinantă, cea a literaturii, urmată de o descoperire și punere în valoare a copiilor cu talent artistic, familiarizarea copiilor cu biblioteca și cu tehnicile de identificare și de regăsire a informației, dezvoltarea simțului literar-artistic, formarea deprinderilor de studiu și lectură, de muncă intelectuală în rândul elevilor. De asemenea, proiectul își propune familiarizarea copiilor cu lumea poveștilor, redescoperirea eroilor din basme, educarea actului creație și dezvoltarea talentului narativ al elevilor. Acest proiect a fost inițiat de Casa Corpului Didactic din Satu Mare, Biblioteca Județeană Satu Mare și preluat de Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu

ștafeta care promovează lectura și creația

Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni, sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori.

Charles W. Eliot

Ce reprezintă „ștafeta”?

Un grup de profesori, învățători și bibliotecari din școlile mai multor județe, se află în căutarea talentului, a ingeniozității și a imaginației copiilor. Aceștia sunt trimișii cărților în lumea noastră pentru a convinge elevii că e bine să mai și citim, din când în când.

Ce reprezintă „povestea”?

Simbolul cărții, desigur. Acest cuvânt arată de fapt scopul acestui concurs. Povestea se află în carte; cartea trebuie citită, deci înseamnă lectură; lectura este scrisă de către cineva, deci lectura înseamnă imaginație. De unde am dedus noi asta? Lectura este filmul pe care noi îl regizăm. Dacă nu am avea imaginație, am face un film prost, nu ne-ar plăcea, așadar avem nevoie de ea. M-am luat cu vorba și până la urmă am descoperit, involuntar, motivul pentru care copiilor nu le place să citească.

Ce rol are acest grup până la urmă?

În primul rând, el este format din:

Inițiatorul proiectului: Casa Corpului Didactic din Satu Mare;

Coordonatori la nivelul județului Sibiu: Biblioteca Județeană ASTRA Sibiu, Casa Corpului Didactic Sibiu;

Elevi, profesori și bibliotecari din școlile participante.

... Ei trebuie să caute și să găsească acei copii cu talentul înnăscut de a citi, și să îi promoveze, așa cum nu a mai făcut nimeni până acum.

Ștafeta Poveștilor stă în fiecare școală câte 3 săptămâni, timp în care în Centrul de Documentare și Informare se desfășoară diverse activități legate de lectură. Materialele făcute de elevi sunt împărțite pe secțiuni:

creații literare (individuale/colective);

creații plastice (individuale/colective);

eseuri (individuale/colective);

proiecte de microcercetare (individuale/colective);

jocuri de rol (individuale/colective);

alte produse de lectură (individuale/colective).

La predarea *Ștafetei Poveștilor*, școala din care pleacă aceasta este gazda și, totodată, organizatoarea unei festivități care constă în activități dedicate cărții și lecturii: joc de rol, pantomimă, lectura creațiilor premiate și schimburi de produse de lectură între elevii care au participat la acest concurs.

Teodora Minea, clasa a VIII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

VIAȚA DINTR-UN BOBOC

Să încetăm o clipă gălăgia din gând și să ascultăm cum începe lumea din pământ. Cum crește din el lent, ca o statuie din postament. Ciuruit e acest glob ca un ou, dar la mijloc parcă e nou.

Ieșim toți dintr-un grăunte mic și parcă nu ne lipsește nimic. La început suntem toți plini de iubire, de admirație și de vitejie. Primim un adevărat dar neprețuit, acela să trăim neconținut. Ne păstrăm în lume ca fulgii de nea și plutim visători prin ea. Ne așteaptă lucruri mărețe și totuși, lăsăm timiditatea să ne-nvețe.

Să ne învețe despre tot ce-i bun și pur, despre vise și despre drum. Drumul ce în față se așterne nedumerit, cu pași de aur pe el am pornit. Pe alei pietruite cu credință, cu flori nemuritoare de dorință. Dorința unui basm cu mulți zmei, cu prinți și prințese și cai printre ei. Asemenea lor visăm să ajungem, să scriem povestea unui frumos duce. Un rege bun, iubit, cinstit, ce are în el de dăruit. Împarte în jur recunoștința ce o poartă și mulțumeste cerului pentru a sa soartă. E și el călător neconținut în lumea în care a venit. Și el a răsărit aici ca noi, dintr-un sămbure de fulg gingaș. Pe pământ gol și singur a venit și asemenea-n pământ a adormit. Atunci a înțeles cu adevărat că viața un singur dar i-a dat. I-a oferit doar libertate, un grăunte, ca să trăiască frumos în lume. A învățat iubitul om că o coroană nu te face domn. Doar sufletul e cel ce chiar contează, el îți e adevărata oglindă în viață. Îl porți cu tine pretutindeni, mereu, adevărata podoabă a cugetului tău.

Cu fiecare pas făcut ne lăsăm amprenta pe Pământ. Avem doar dragoste și putere, prietenie și zâmbete. Aruncăm în stânga și-n dreapta cu fericire și asta ne face eroi pentru omenire.

Ioana Georgiana Oana, clasa a VIII-a
Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu

clasa: a V-a A
Popa Ioana

Ioana Popa
Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu

Alexandra Tarcea
 Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu

JOCUL FĂRĂ DE SFÂRȘIT

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Matei. Deși era egoist și invidios, era foarte inteligent. Într-o zi a mers în camera lui și a început să se joace pe calculator. Acolo, era un joc foarte interesant pe nume “De-a lungul străzii”. Matei a apăsat “START JOC” iar, în acel moment, din calculator au ieșit două brațe mari, care l-au tras înăuntru. Spre surprinderea lui, când a ajuns în joc, s-a terzit pe o stradă. A început să meargă de-a lungul ei. Dintr-o dată, vede un brăduț cu picioare care îi spune:

- Ajută-mă, te rog, și pe mine că sunt mic și am nevoie de nițică apă din fântâna aceea ca să pot ajunge la tatăl meu care e bolnav!

- Nu, uite, ai și tu picioare, te poți deplasa și singur, a spus Matei continuându-și drumul.

A mers el ce a mers, când s-a întâlnit cu o pisicuță lovită, înfometată și însetată.

- Bunule om, ajută-mă, te rog, și pe mine cu o bucățică de carne de la magazinul de vis-a-vis că mi-e tare foame.

- Nu, poți merge și tu până acolo singurică!

Și a plecat mai departe. Pe drum a întâlnit un televizor care era trist că nu putea să își arate programele, deoarece nu era pus în priză.

- Băiete, ajută-mă și pe mine, te rog, și pune-mă în funcțiune ca toți oamenii să mă vadă din nou!

Băiatul întinzându-și mâna în batjocură îi spune:

- Nu pot, uite, nu ajung până acolo!

Când a vrut să plece mai departe calculatorul i-a afișat mesajul: “Felicitări, ai trecut la nivelul următor!”. Atunci Matei și-a dat seama că astfel nu va mai ieși din strâmtoarea calculatorului. În acel moment s-a întors din drum și i-a ajutat pe cei trei călători. A pus televizorul în funcțiune, a hrănit pisica și a udat brăduțul. Dintr-o dată luminile s-au stins. S-a auzit un zgomot: “Game over, game over, game over!”. În acel moment s-a văzut din nou în camera lui. S-a uitat pe ecran și a văzut mesajul: “Celălalt jucător a câștigat!”, “Tu ai pierdut!”. S-a gândit la brăduț, la pisică și la televizor. Era mândru că i-a ajutat și că a scăpat de jocul fără de sfârșit, manipulant și ireal.

Era un învingător, și-a recăpătat mintea și sufletul pentru a trăi adevărat între prieteni adevărați. Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa!

Filip Mica, clasa a V-a
Colegiul Național “Octavian Goga” Sibiu

ÎMPĂRĂȚIA DE GHEAȚĂ

Departa de aceste meleaguri, dincolo de văzduh, dincolo de Țara Norilor, se află Împărăția de Gheață. Aici există miliarde de fulgi de nea, unii mai mici, alții mai mari. Acești fulgi sunt conduși de o împărăteasă. Bineînțeles, această împărăteasă nu are mai mult de trei milimetri. Numele acestei împărăteșe este Fulgiferia.

În Împărăția de Gheață există un fulg mic, mic de tot. Numele lui este Ghețuș. Micul fulg așteaptă cu nerăbdare ziua de poimâine. Dar oare de ce? Ei bine, da-ți-mi voie să vă lămuresc. Ghețuș urmează să împlinească peste două zile vârsta de o picătură de apă înghețată, ceea ce înseamnă că se va putea prezenta în fața Fulgiferiei, deoarece ea trebuie să decidă dacă un fulg va participa sau nu la “Marea Călătorie”. Această călătorie reprezintă drumul dintre Împărăția de Gheață și Pământ. Firește că nu orice fulg poate participa la această călătorie. Toții fulgii care împlinesc vârsta de o picătură de apă înghețată sunt supuși unui test de către Fulgiferia. A venit și acea zi. Ghețuș se afla în fața unei uși uriașe din gheață. Micul fulg nu a văzut niciodată ceva mai frumos. Ușa sclipește atât de tare, încât îi captează toată atenția. Ghețuș este foarte emoționat. Acesta intră în sala regală, care este cu mult mai frumoasă decât și-a închipuit-o el. Micul fulg este supus testului. Din păcate, împărăteasa nu este mulțumită de Ghețuș pentru că acesta este mult prea agitat, iar acest lucru va putea strica călătoria. În “Marea Călătorie” fiecare fulg trebuie să execute “Dansul Fulgilor” perfect, iar cea mai mică distragere ar putea strica întreaga călătorie. Așadar Ghețuș este respins, și, deci nu se va putea prezenta mâine pentru a învăța “Dansul Fulgilor”, iar în ziua următoare pentru “Marea Călătorie”. Dar Ghețuș știa dansul pe de rost, deoarece fiind interesat de această călătorie, a învățat întregul dans din cărțile de la biblioteca fulgilor.

Noaptea, Ghețuș, plănuiește să se furișeze la palat pentru a pleca în “Marea Călătorie”. Zis și făcut. Vine acea zi, iar Ghețuș se furișează în palat, dar acolo se întâlnește cu Fulgiferia. Aceasta îl întrebă ce caută aici, iar Ghețuș îi explică împărăteșei că era foarte emoționat când a dat testul, de aceea fusese agitat. El îi mai spune că știe tot dansul și că își va da toată silința pentru că “Marea Călătorie” să parcurgă perfect. Fulgiferia se înduplecă și ci zâmbetul pe buze acceptă, admirând tăria de curaj a fulgului de nea.

Ghețuș plecă în călătorie unde își face o mulțime de prieteni. Micul fulg va ajunge și pe pământ, unde urmează să aibă multe, multe aventuri. Dar aceasta este o altă poveste și va fi spusă la timpul ei.

Andreea Sava, clasa a VII-a
Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu

PROFESOARELE

scenetă

Într-o zi trei profesoare se întâlnesc în cancelarie și încep să discute. Haideți să aflăm și noi!

I profesoară: Azi am avut o zi din cele mai frumoase! M-au ascultat toți copiii, au fost cumiți, au scris frumos și corect – și le-am dat o temă destul de grea...

II profesoară: Și clasele mele s-au comportat frumos. Ce copii inventivi sunt...Nu încetez să mă minunez... Au scris niște compuneri, o dulceață! Plec mulțumită acasă, ca aproape în fiecare zi...

III profesoară: Vă duc cu mașina până la oprire. Azi merg în centru. Îmi trebuie niște pantofi noi. Tu nu vii? Doar locuiești în centru, pot să te duc până acasă.

Diriginta: Nu, mulțumesc, eu mai rămân.

I profesoară: De ce nu vii cu noi? Aștepti pe cineva?

Diriginta: Da, asta e. Aștept o mămică.

III profesoară: A cui? Tot a lui Casius?

Diriginta: Da, tot pe mama lui Casius. Am așteptat-o și ieri, dar nu a putut să ajungă. M-a sunat să se scuze... Sper să poată veni astăzi. (sună telefonul).

I profesoară (ridică receptorul): Da, Bună ziua. Un moment, vă rog. (înmână dirigintei). Da e pentru tine. Cred că e mama lui Casius.

Diriginta: Alo! Da! Bună ziua! Bine, dar același lucru l-ați spus și ieri. V-am rugat să vă faceți timp pentru astăzi. Eu știu că sunteți foarte ocupată, dar vă rog să mă înțelegeți, vreau să vă vorbesc. Nu, îmi pare rău, lucrurile acestea nu se rezolvă prin telefon. Trebuie să vorbim față în față. Nu, nu vă țin mult. Știți, e vorba totuși de fiul dumnevoastră. Nu trebuie să vă scuzați. Da, vă rog să veniți! Vă aștept aici toată ziua, dacă e nevoie. Cum, a-ți și ajuns! Aaa! Vorbeați din mașină! Bine, vă aștept în cancelarie, după cum v-am spus. La revedere!

III profesoară: Succes! Ne vedem mâine!

ZBURDĂ SUS PE CER, SE JOGĂ,
 SE ÎNTREC ÎNTR-UN RIND
 CERUL FĂRĂ O TOLONĂ
 DE HĂRJOANĂ PENTRU MIEI
 AOLEU, CE BĂTĂLIE
 CÂND SE SPANG TOȚI LA UN LOC
 SE ÎNTUNECĂ PĂMÂNTUL
 SĂR ȘCANTEI ȘI ÎCĂȘTĂRI

ATI VĂZUT DE CÂTE
 ORI
 BĂTĂLIA DINTR-UN NORI?!

BĂTĂLIA NORILOR

TARCEA ALEXANDRA
 VII B

ÎN GENUNCHI ÎNCET SE LASĂ
 ȘI DELOC, DELOC NU-I PASĂ,
 CASA MARE ȘI VOINIC
 STĂ-ŢI ÎN GENUNCHI LA UN PITIC.

OMUL Î SE URCA-ŢI SPATE
 ȘI AMÂNDOI PLEACĂ DEPARTE...
 HAI GHICIT, ATÂT DE-NALT
 CINE E? UN.....ELEFANT

TARCEA ALEXANDRA
 clasa a VII-a B

Alexandra Tarcea
 Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu

Diriginta: La revedere! Spor la cumpărături! Buuun. Să caut lucrările lui Casius.

Mama: Bună ziua! Să știți că am amânat o întâlnire foarte importantă.

Diriginta: Bine ați venit, doamnă! Întâlnirea noastră este mai importantă. E foarte importantă pentru Casius.

Mama: Mi-ați spus că nu putem discuta la telefon. M-ați îngrijorat foarte tare. De aceea am și venit. Ce poate fi atât de misterios?

Diriginta: Vă rog, luați loc. Priviți... (foi goale)

Mama: Da... Ce sunt astea?

Diriginta: Proba de evaluare.

Mama: Păi nu e nimic scris pe ele. Doar numele băiatului meu și... un enunț "Alcătuți o compunere cu titlu Meseria preferată"; Rezolvați următoarele exerciții"... Da, și? Pentru atâta lucru m-ați chemat?

Diriginta: Vi se pare puțin lucru?

Mama: Vă dați seama că acum, în momentul acesta, aș fi putut semna un contract în valoare de 50000\$? Știți, eu credeam că băiatul meu a pățit ceva grav, că a făcut daune mari școlii sau mai știu eu ce. Iar D-voastră îmi puneți în față trei coli albe de hârtie cu numele băiatului meu pe ele și cu niște teme ... extrem de...

Diriginta: De simple.

Mama: De simple? Da, ăsta e cuvântul. Simple, mult prea simple.

Diriginta: V-am arătat că fiul D-voastră nu a scris nimic pe aceste foi. Le-a lăsat, după cum vedeți complet albe.

Mama: Și... bine asta e problema școlii, a D-voastră în special. Eu trebuie să-i asigur casă, îmbrăcăminte, medicamente, să-i plătesc meditațiile... Să-i asigur un viitor, un apartament, o mașină, un loc de muncă mai târziu. Dar cu extemporalele? Nu e treaba mea. Nu e responsabilitatea mea. E a D-voastră în realitate și totalitate... Știți eu acum trebuie să plec. (sună telefonul). Alo, da! Cum n-a ajuns acasă? Vai de mine. Bine, stai că te sun eu mai târziu! Mama mea îmi spune, că n-a ajuns copilul acasă. Știți ceva de asta?

Diriginta: Da, desigur. L-am rugat să vă aștepte!

Mama: Cum? Cu ce drept? Mi-ați sechestrat copilul în școală? Directoarea e aici?

Diriginta: Stați doamnă, calmați-vă. Luați loc. Beți un pahar cu apă. Am crezut că vom discuta noi puțin și după aceea îl chemăm pe Casius să vorbim împreună cu el. Numai că văd, că nu vreți să înțelegeți problema în adevărata ei lumină.

Mama: Bine. Iertați-mă, de fapt, nici nu prea v-am lăsat să vorbiți. Oricum m-am liniștit, aflând că băiatul meu n-a pățit nimic, că e în școală. Lăsați-mă s-o sun pe mama, să-i spun și ei, că îl iubește ca pe ochi din cap. Alo! Mama! Da, am aflat.

Nu, slavă Domnului, nu-i nimic deosebit. E încă în școală. Îl aduc eu acasă. Ei, ia să aibă doamna dirigintă preocupările și programul meu...! Băiatul mamei, ce s-a întâmplat? Poate ești îndrăgostit?

Casius: Lasă, mamă, lasă...

Diriginta: Casius, te rugăm să ne spui tu la amândouă, de ce n-ai scris?

Mama: Hai, Casius, gata cu prostiile astea, doamna dirigintă poate nu se grăbește, dar știi că eu am mereu multă treabă. Hai, spune-i mai repede, de ce n-ai scris nimic în lucrări și hai acasă! Hai, dragă, hai odată. Spune-i și haide acasă. Spune că n-ai putut să faci lucrările. Lăsați că-mi spune mie sau bunicii și vă comunicăm noi motivul.

Mama pleacă. Sună clopoțelul și Casius intră în clasă. D-na dirigintă intră în clasă.

Diriginta: Bună ziua, copii!

Elevii: Bună ziua!

Diriginta: Luați loc

Casius se duce la catedră.

Casius: Vă pot spune ceva?

Diriginta: Desigur!

Casius: Mulțumesc!

Sfârșit

Maria Rău

Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu

Slimnic

Alexandru Țuca
Școala Gimnazială Axente Sever

NE JUCĂM DE-A DELTA DUNĂRII

Ne dau prin gând, ca stele în lac
Atâtea întâmplări – și se desfac,
Și se întorc, mari lotuși, înapoi,
Spre luciul amintirilor din noi.

Delta noastră, noi-o știm,
O vedem și o iubim,
Păsările stau pe ea
Ca pe-un băț de acadea.

Cocori, pelicani, le place,
Stau pe apă, ca pe ace
Și când vine-un peștișor,
Îl înhață repejor.

Concurs mare-i între ele,
De-aruncă cu pietricele,
Locul întâi una are,
Pasărea cea mai mare .

Pe pământ și-n cer,
Parcă-i mare viscol, ger
Albul cuprinde tot locul,
Numai soarele-i ca focul.

Păsările aproape trec,
Numai două mai petrec,
Pierdute de grupul lor
Caută îndrumător.

Pe pământ în mare parte,
S-au apucat să înoate,
De la mic până la mare,
Într-o mare sărbătoare.

Toate petrec în voie bună,
Doar soarele începe să apună,
În cuib e cald și e bine,
Parcă un somn îți vine.

Moș Ene pe la gene trece,
Noaptea sub luna rece,
Și adoarme încetișor
Tot cârdul lor.

Normal, până dimineață,
Când se vor spăla pe față,
Când încep a pescui
Și apoi a măcăni.

Victor Ioan Dinu, clasa a V-a
Colegiul Național "Octavian Goga" Sibiu

ÎN AȘTEPTAREA VERII

De-ar veni odată vara!
Mi-e atât de dor de soare,
Încât vântul, ploaia, bruma
Mă usucă pe picioare!

Mi-este dor de marea-albastră,
De livezile în floare,
Să văd stele pe fereastră
Când merg seara la culcare!

Eu o chem și-o rog să vină
Scumpa mea amică, vara;
O întâmpină-n grădină
Mîruna și Primăvara!

Miruna Geleriu, clasa a VI-a
Colegiul Național "Octavian Goga"
Sibiu

BUNICA

Cu sufletul ei de rubin,
Ea pe toți nepoții îi îmbrățișează,
Nepoții spun mereu că vin,
Dar pe bunica, lipsa lor o întristează.

Lunile trec, bunica așteaptă,
Ca a ei nepoți s-o viziteze,
Cu mâncarea caldă pregătită,
Din nou, pe ai ei nepoți să-i
minuneze.

Bunica cu nerăbdare așteaptă,
Are speranța în ochi ca licărire,
Sperând că dragii ei, au ajuns la
poartă,
Ea îi așteaptă cu iubire.

Dar nu nepoții au fost...
Era altcineva pe stradă,
Nepoții ei nu vin, își fac un rost,
Ei sunt acum la școală.

Iar lacrimi pe obraz se scurg,
Privind prelung spre poartă
A așteptat până-n amurg,
Apoi s-a așezat, tot singură la masă.

Nu e nimic, în sinea ei,
Să-nvețe carte, nepoții,
Că o să vină în vacanță.
Aștept cu drag să-i văd atunci,
Pe toți nepoții mei, acasă...

Mădălina-Gabriela Bumb
Colegiul Național "Octavian Goga"
Sibiu

Andreea Maria Chiriac
Școala Gimnazială Axente Sever

Ștefania Rusu
Școala Gimnazială Axente Sever

GALERIA AVENTURILOR

DILEMA

Ajungând într-o zi acasă de la școală, mă trezesc cu patul și cu fotoliul certându-se pe tema, care este mai important. Patul spune că el este cel mai important mobilier din casă, deoarece în el se odihnesc oamenii și că este și cel mai confortabil. Fotoliul, însă, îl contrazice spunând că el este regele și că el este cel mai important.

Înrebându-mă pe mine care consider că este cel mai important dintre ei, le-am răspuns că habar nu am ce se întâmplă aici. Așa că, patul începe să-mi explice cum că un vrăjitor, care se plictisea, a trecut prin fața casei mele și a vrăjit patul și fotoliul. Plictisit de explicații, fotoliul intervine în discuții, mai preocupat fiind de cine este cel mai important.

Mă întrebam ce voi face eu cu patul și fotoliul aduse la viață, dar salvarea veni tot de la pat, care spuse că vraja va cădea la miezul nopții. Așa că, mă apuc să rezolv problema lor. Fotoliul veni iarăși cu argumente cum că în el stau eu când scriu la birou și când mă uit la televizor, dar, patul veni și el cu ale lui, acestea fiind că în el dorm, citesc și așa mai departe. Cum mă tot băteau la cap, am început să le spun părerea mea, aceasta fiind că ambele sunt la fel de importante și că fotoliul merita titlul de rege și patul de cel mai important mobilier din casă. În încăpățânarea lor, că unul trebuie să fie cel mai important, am ajuns la concluzia că mai bine îi las în pace, așa că i-am trimis în altă cameră unde să se certe.

La miezul nopții, toate lucrurile s-au reântors la normal.

A fost una dintre cele mai ciudate experiențe avute vreodată.

Flavius Coman, clsasa a VIII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

ANDREI

Andrei este un băiețel de 14 ani din Sibiu. El își pune adesea familia în situații rușinoase aducând foarte multe note mici acasă.

La testul de la istorie, Andrei a scris doar o singură propoziție care specifica faptul că nu e nevoie să explice războiul mondial, deoarece toți care au fost acolo au murit și asta explică tot.

A urmat testul la română, unde tânărul năzdrăvan a scris că numărul literelor “i” din cuvântul “copiii” este echivalent cu câți copii sunt.

Cea de-a treia nereușită a fost la testul de la geografie, unde Andrei a răspuns la fiecare întrebare cu linkul site-ului de la Googlemaps. Când a fost întrebat de ce a scris asta, el a răspuns încrezător că în acest link se aflau rezultatele la toate întrebările.

Văzând toate acestea, directorul a cerut ca Andrei să fie trimis la “Școala Ajutătoare”, deoarece el nu are ce căuta într-o “școală de elită”.

Părinții elevului au insistat ca acesta să rămână la școală, deoarece doar cu ajutorul acestei școli poți deveni un om bine împlinit în viață, dar în zadar. Așa că părinții lui Andrei plâng încontinuu și nu pot accepta ideea că fiul lor nu va putea să aibă un loc de muncă și o viață normală ca toți ceilalți.

La “Școala Ajutătoare”, când era vizitat de mama sa plină de tristețe, în adâncul sufletului său se declanșa o emoție care îl făcea să vrea din ce în ce mai mult să învețe și să le demonstreze tuturor că poate fi un om normal.

Anii trec și Andrei este dat uitării, nici măcar propria lui mamă nu a mai venit să-l viziteze de 6 ani. Aceste experiențe de viață l-au făcut pe adolescent să vadă că totul e posibil.

Într-o duminică seara, o mașină foarte scumpă parchează în fața casei domnului director. Din ea coboară Andrei, care are lipit în frunte un cec de 5.000.000 de euro. El îl răpește pe domnul director și îl duce acasă la mama lui. De îndată ce bătrâna mamă îl vede pe Andrei, izbucnește în plâns.

În final toți stau la cină, ocazie cu care tânărul și, acum, talentatul Andrei îi mulțumește directorului pentru obstacolele întinse, spunând că fără acestea n-ar fi reușit în viață.

Vlad Ilcuș, clasa VII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

Daniela Chiriac
Școala Gimnazială Axente Sever

Petruța Bidi
Școala Gimnazială Axente Sever

MUNTELE, IARNA ACEASTA

E iarnă și fulgăiește neîntrerupt de ceva vreme peste toate formele de relief. Însă muntelui, iarna îi rezervă o cantitate dublă de zăpadă. An de an, este îngropat de-a binelea sub stratul gros de zăpadă, care cade din abundență.

Așa s-a întâmplat și în această iarnă. Încă din depărtare, silueta impunătoare a muntelui strălucește semeț în razele soarelui. Vârful alb, înalt până la cer, recent invadat de neaua strălucitoare, împunge norii cu creștetul. Puful alb al norilor se scutură, iar în urma sa lasă o dâră groasă de fulgi de zăpadă. Iarna se dezlanțuie asupra muntelui și-i adaugă noi haine albe, peste cele argintii pe care le are deja. Copacii de pe masivul înghețat gem sub greutatea zăpezii depuse. Crengile lor sunt încărcate peste limită și se apleacă tot mai mult spre pământ. Atunci când vântul își îndreaptă suflarea către ei, se scutură, iar o avalanșă de zăpadă se repede spre pământ. La rădăcină se formează adevărate troiene, înalte cât o statură de om.

Mândria muntelui în anotimpul zăpezii sunt brazii. La fel de bătrâni ca timpul și înțelepți ca filozofii, brazii, cu frunzele mereu verzi, par vopsiți în alb. Zăpada s-a mulat perfect pe forma ascuțită a acestora, iar acum arată ca niște piramide îngrămădite una în alta. La baza lor, zăpada pufoasă este însemnată cu urme adânci de pași, aliniați în șir indian. Sunt semnele trecerii unei haite de lupi. Urletul lor sparge liniștea muntelui nins, iar ecoul se aude prelung prin codrul înghețat.

Un nou val de ninsoare se cerne prin sita pufoasă a norilor și acoperă urmele din covorul de omăt proaspăt.

Vântul insistă să sufle aer rece care îți taie respirația. Cu toate acestea, mireasma zăpezii îmbată simțurile amorțite de frigul iernatic. Tabloul general, dominat de albul pur al zăpezii, este minunat. Asemenea unui pictor priceput, iarna reușește să pună în valoare pe deplin frumusețea muntelui, iar eu ...stau și meditez la trecerea timpului, la zilele când voi vedea acest anotimp cu alți ochi, cu ochi de adult.

Vlad Drăghici, clasa a VII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

POVESTEA UNUI COPAC

Bună ziua, doamnelor și domnilor! Astăzi vă voi spune povestea unui copac, povestea mea...

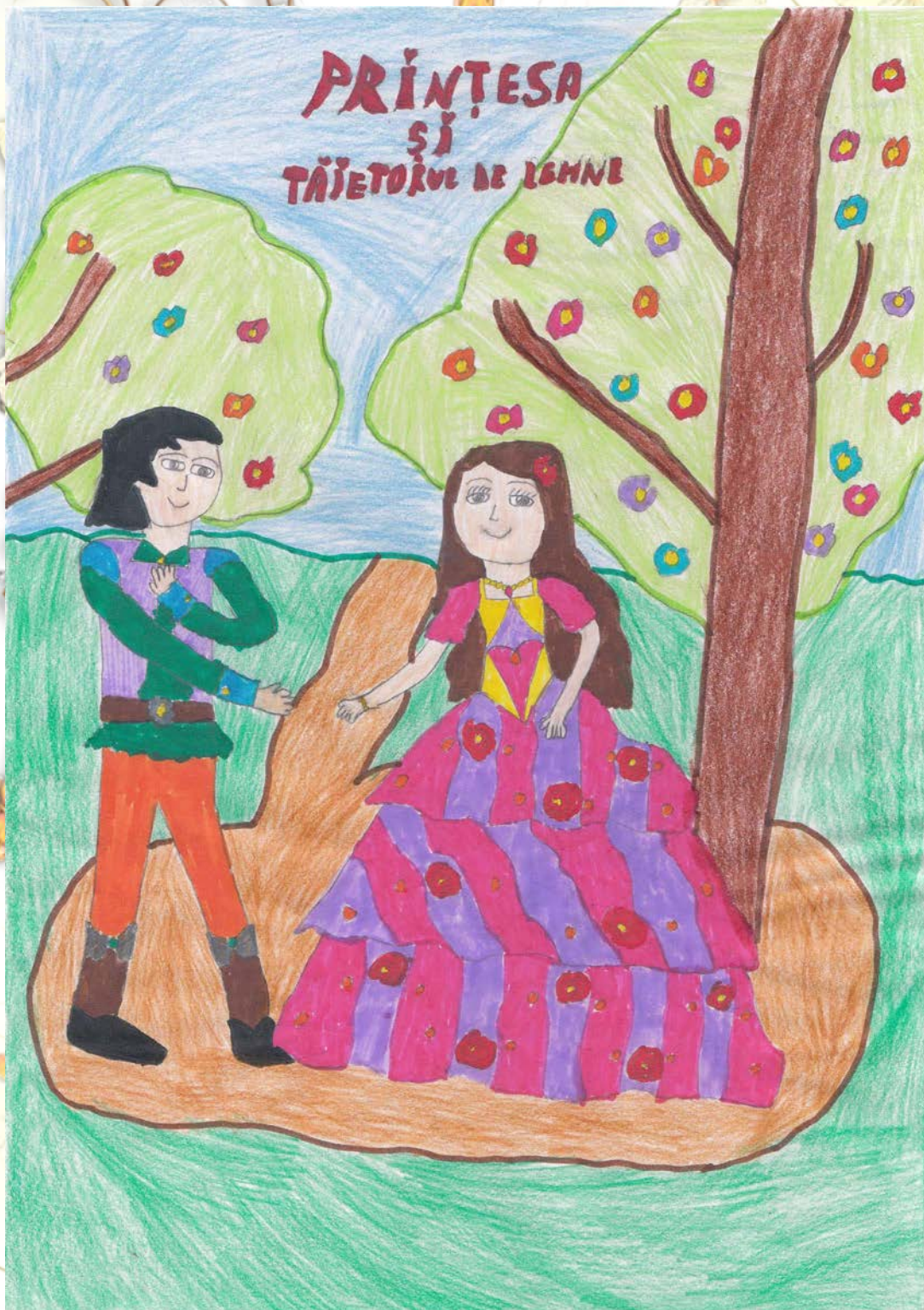
Pe vremuri, în tinerețile mele, eram un trunchi înalt și falnic de stejar. Bine înrădăcinat pe culmea unui deal, admiram cu plăcere împrejurimile și mă bucuram de respectul celorlalți copaci, care erau mai jos decât mine.

Într-o dimineață, însă, liniștea mea s-a spulberat. Câțiva pădurari s-au plimbat în jurul meu, m-au legat cu sfori și, deodată, am simțit o durere ascuțită. După un timp, m-am clătinat și am căzut la pământ. Am fost tras de sfori și pus într-o căruță. Descumpănit, mă întrebam de ce am fost răpit din locul fericirii mele. Dar nu am mai apucat să gândesc prea mult la aceste lucruri. Am fost descărcat într-un atelier și lăsat pentru o vreme la uscat.

În atelier, a urmat un timp în care eram nevoit să privesc cum un bătrân cioplea, zi de zi, în lemn. Mă gândeam cu părere de rău la ghinionul pe care îl aveau celelalte lemne sculptate. Dar, într-o zi, a venit și rândul. Am fost pus pe masa de operație, am fost măsurat, tăiat, crestat, sculptat și foarte enervat! Zi de zi, bătrânul mă prelucra. Am început să descopăr că acest om avea multă grijă și pasiune pentru mine. De fapt, am început să ne simțim bine împreună. La un moment dat, am fost ridicat și mi-am văzut silueta într-un colț de oglindă. Dintr-un trunchi gros și puternic, am devenit suplu și firav, o înălțuire de forme geometrice. Apoi, am fost dus la Paris și-am asistat la felul în care se făcea propria mea copie din beton și fier. Toată lumea mă privea și mă aprecia. Acum mă aflu în atelierul bătrânului meu drag, alături de celelalte piese sculptate și mulți adulți, copii și bătrâni ne vizitează și ne admiră.

Îmi amintesc cu nostalgie de vremea când priveam de la înălțime împrejurimile, dar acum sunt fericit să port numele de “Coloana Infinitului” și mă simt ca acasă în atelierul bunului meu Brâncuși.

Șerban Aruncutean, clasa a VI-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

Alexia Halmaghi
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

CĂLĂTORIE ÎN SPAȚIU

Trecutul e un timp greu, cu multe războaie și cu strămoși ce își apărau țara cu orice preț.

Prezentul e ceea ce se întâmplă în zilele noastre, e ceea ce vedem noi tot timpul: e un haos nemărginit, neîntrerupt, ce se întinde în toată lumea.

Viitorul e nesigur, nu îl vedem, nu îl simțim și nu știm ce ne rezervă... doar ți-l poți imagina, fiecare în felul său. E o planetă, un singur soare, o singură lună și mii de oameni ce trăiesc pe planetă. Dar după planetă, ce e ? E o gaură mare și neagră în care fierbe și iese lava care încălzește planeta sau e de fapt apa?

Avem dreptul de a crede sau de a cerceta. Dar de unde curaj?

Dincolo de Terra, între Lună și Pământ se întinde Feridopia, o lume nouă cu oameni noi, oameni buni, oameni frumoși ce trăiesc pe o insulă mare, iar în jurul său – apă, ocean, o lume desprinsă parcă dintr-un basm cu o milțime de extraterestri, ființe ce nu credeau, nu știau că pe Terra există viață, că existăm noi. Nu au crezut că noi existăm, că mai există și o planetă cu oameni...foarte deștepti, înțelepți, dornici să cucerească planeta deoarece erau deja prea mulți, aveau și un plan bine întemeiat... FERIDOPIA&TERRA un întreg, cu oameni mai buni, mai sensibili, mai preocupați de semenii lor, un întreg fără răutăți, fără ură.

Cum vorbeam cu martienii? Fiecare în limba sa, dar fiecare înțelegea ce spunea celălalt, era ceva supranatural, ceva ce nu se putea întâmpla, dacă nu încolțea în mintea ta imaginația și dorința de a cunoaște frumosul și sensibilitatea.

În josul planetei e un mare gol, în care nu există viață, ci doar lavă și o căldură infernală. Călătoriile spațiale se fac în cosmos, dar eu am făcut-o în lumea extraterestrilor, pe o foaie, imaginându-mi un mit necercetat, nescris, nespus, un mit ce circula foarte mult pe planetă și mulți îl cred și mulți ar dori să-l cerceteze: Viața de Apoi, o viață fără durere, tristețe, supărare – e ceva supraomenesc, e ceea ce mulți citesc și puțin pricep, dar cei ce înțeleg pun în valoare imaginația, logica, iar ceea ce citesc își imaginează că ar trăi.

Claudiu Benchea, clasa a VIII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Iulia Șerbu
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Andreea Mateescu
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

GALERIA COMPUNERILOR CU INTRODUCERE DATĂ

TRĂIRE DE TOAMNĂ

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele vestește sună împrăștiindu-și ghinda pe drumuri”.

După a vară fierbinte cu zile minunate și lungi, toamna se apropie cu hainele ei frumos colorate, cu miros de fructe și cu recolte bogate, dar și cu zile mai scurte și mohorâte. Cobor din rădvan, intru în casă și merg la fereastră să privesc natura.

Au început să ruginească frunzele. O rază palidă de soare, răsărită de după nori, mă aduce cu mintea în prezent. Îmi mângâie fața blândă și imediat simt admirația față de creația naturii. Un zâmbet discret îmi încolțește în colțul gurii. Îmi aduce aminte de diminețile de vară. Mi-e dor de păsărelele vesele, de rândunicile ce zi cu zi ciripeau la geam. Încântarea durează puțin, că soarele obosit de arșița verii, se ascunde după un deal. Atmosfera este una sumbră, am senzația că natura se poartă dușmănos risipind covorul ruginiu. Prin geamul deschis, vântul își face loc în cameră. Miroase a frig. Miroase a toamnă. Ce bine e să fii acasă, într-un loc cald, plin de iubire și de siguranță.

A doua zi mă duc să îmi ajut vecinii în livadă, deoarece îmi place când ei mă ajută, așa că îi ajut și eu. La intrarea în livadă, așteaptă, stinghere încă, stive de lăzi din scândură. Mâini harnice primesc găleți, și scări... munca începe. E veselie în livadă și nimeni nu se mai gânsește la merii pitici, ușurați de podoabele lor dulci. Este uimitor cum niște pomi atât de mici pot purta, fără să se îndoie, o povară atât de mare, susținută pe o creangă doar de o codiță! Dacă n-ar fi mici și rotunzi, merii ar putea duce cu gândul la pomul de iarnă, gătiți ca în fiecare sfârșit de an.

Spre seară, șirurile de meri rămân stinghere, în vreme ce în lăzi, pline ochi, râd merele roșii, aurii și galben-verziu care își vor începe drumul spre magazinele de sortare. Când însurarea coboară, aducând cu ea răcoarea săracă a acestui sfârșit de septembrie, a adiere înfioară livada. Foșnetul uscat al frunzelor

vorbește despre apropiata iarnă și, deși se văd înfolfoliți în haină de nea, ei visează clipa roz-albă a florilor.

Mă întorc spre casă. A fost o zi bună și sunt bucuros că am fost de ajutor. Mă pun în fața șemineului și, în timp ce povesteam cu mama ce am făcut azi, iarna se așternea încet.

Claudiu Benchea, clasa a VIII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Daria-Ștefania Geamănu
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

MICILE VIEȚUITOARE, TOAMNA

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele veștede sună împrăștiindu-și ghinda pe drumuri”. Privesc tăcută viața micilor viețuitoare...”

Vântul suflă cu putere peste codrul înțepenit, rămas fără puteri. Soarele palid privește neputincios. Un ciripit străin miră toată pădurea. O ultimă rândunică obosită taie albastrul cerului ca o săgeată, îndreptându-se spre necunoscut. Pădurea a rămas fără viață în lipsa trilurilor privighetoarei care răsunau până și în cel mai pustiu colț al codrului.

O veveriță zgribulită, de culoare cenușie, o zbughește la fugă de pe ram, când pe o creangă, când pe alta, când într-un copac, când într-altu, speriată de propria-i umbră. Pe mușchiul gros al unui copac străvechi, o căprioară pătată stă jos cu puiul ei. Acesta își pune botul mic și catifelat pe spatele mamei, așteptând să fie dezmiardat. Ea privește cu millă, acei ochi negri și nevinovați, apoi cu limba ei subțire îi aranjează blănița zgribulită.

În cealaltă parte a pădurii, lupoaica poposește împreună cu puiul său roșcat. Era singurul pui al acestei mămici. Tatăl său, îl privea mândru că era ca el – roșcat. Lupușorul cel micuț nu se dezlipiște prea mult de mama lui. Ea îi mângâie corpul firav cu grijă și tandrețe. După ce a scăpat din lumea întunecată, nu a mai stat să își cunoască verișoara sau tatăl, ci a pornit: ba târâș, ba în picioare să vadă acea lume orbitoare. În sfârșit, a gustat și el din vestita carne. Fiind cel mai tânăr dintre pui, mârâia încet și răgușit.

La câțiva metri depărtare doi ochi de culoare galben-cenușiu privesc cu mirare. O vulpe roșie, cu reflexii cenușii, stă cuibărită în vizuină. Are urechile triunghiulare și botul ascuțit precum o sabie. Stă cu privirea ațintită pe o mică rozătoare cu blănița brună care caută ceva de mâncare.

La marginea pădurii, un mic iepure speriat stă cu urechile alungite să audă tot ce mișcă. El caută ceva de mâncare, cum ar fi frunze, coaja unui copac tânăr sau vreun mugur. Din când, în când, mai privește atent la gaura fragilă în care le-a făcut culcuș puilor săi micuți, lipsiți de ajutorare. Undeva, pe o creangă cocoțată, acea pasăre cam ciudată, care are ochii cam rotunzi și galbeni, mai privește cu privirea ei fixă, câte un rozător care să-i devină hrană. Acum s-a trezit

măreța bufniță, despre care s-a scris și s-a povestit de secole legende, basme chiar și superstiții. Ea strigă într-una, fără încetare: “BUUU... BUUHUUU”.

Deasupra pomilor înalți, un stol uriaș de porumbei băntuie agitat văzduhul amorțit și pustiu. Ei au rămas stăpâni pe marea albastră întunecată și degerată parcă-n timp.

Am fost uimită că nu l-am văzut pe animalul cel mai temut. Are blana brună, deasă și câteodată chiar cenușie. Atunci când rage, toată pădurea se ascunde. Nu prea are inamici, nici prădători, doar vânători. Se hrănește cu animale mari și mici, dar mai mănâncă fragi și mure. El este ursul cel arțăgos. Se pregătește de culcare.

Cerul înstelat a fost tot timpul același, dar în inima fiecărui om sau chiar animal înseamnă altceva. Privesc pe cer, apoi privesc pădurea, și după ce ridic încă o dată privirea la cerul pe care încă mai răsar stele, văd cum se naște măreța lună care uimește pădurea de fiecare dată când își face apariția. Ea veghează fiecare om, fiecare animal, fiecare plantă. Luna răsare de fiecare dată în inima cuiva. Într-un cuvânt, ea este “Mama” tuturor.

Maria Câmpean, clasa a VIII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

SFÂRȘITUL TOAMNEI

“Se face un amurg de toamnă într-un codru bătrân de stejari, prin care trece un rădvan în clinchete vesele de zurgălăi. În el suntem noi, micuți cum eram atunci, cu tata și mama. Frunzarele veștede sună împrăștiindu-și ghinda pe drumuri”. Privesc tăcută viața micilor viețuitoare...”

Încet-încet, măreța lună gălbuie se ivește pe cerul presărat cu stele care mai de care mai sclipitoare. Lumina ei pătrunde printre frunzele înghețate, care au mai rămas încă pe crengile copacilor. Un vâjâit continuu băntuie printre arborii gigantici ca o fantomă. O ploaie de frunze pornește brusc, alungând și ultima frunză din copac. Natura este îmbrăcată în haine ruginii și aurii. Ciripitul păsărelor vesele a încetat. Liniștea domină pădurea, iar vâjâitul înfiorător a dispărut. Pădurea adormise. Câteva momente mai târziu, o bufniță trezise natura. Brusc, vântul începuse să bată nervos. Copacii scrâșnesc trezind și cea mai

somnoroasă vietate. Pătrunzând mai adânc în pădure, aud tot mai puternic susurul unui pârâu. Printre tufele dese, văd o căprioară urmată de puii ei pentru a le găsi un adăpost cald pentru iarna grea ce urmează. Bruma argintie, presărată de zânele pădurii, a acoperit copacii și covorul auriu-argintiu. O veveriță a fugit speriată de umbrele înfiorătoare ale ramurilor copacilor, care par niște monștrii ai pădurilor.

Primele raze ale soarelui încep să își facă apariția, iar încet-încet întreaga pădure se pregătește pentru o ultimă zi de toamnă.

Teodora Balint, clasa a VIII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Daiana Turc
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

GALERIA ANOTIMPURILOR

FRUMUSEȚILE VERII

Cerul senin și mingea rotundă învelită în flăcările focului din soba bunicilor zâmbesc cu un șarm aparte. Mici pete argintii se împrăștie pe cerul care îmi face cu ochiul.

Aerul vărativ de miresme și răcoare învăluie casa bunicilor mei. Trilul păsărelor mă trezește în fiecare dimineață, arătându-mi întreaga priveliște a văzduhului. Florile de miere pline din curte sunt viu colorate, invitând fluturii mici, albaștri și albinele harnice, aurii la un dans îmbietor pe ritmuri de vară. Toate vietățile naturii sunt prinse într-un vals al verii ale cărui acorduri dăinuie până la începutul toamnei. Fructele adună toată dulceața și aroma din pricina soarelui, pârguindu-se și îmbujorându-și obrajii cu fiecare zi care trece.

Copiii sunt tare bucuroși că s-a terminat școala și acum își pot petrece împreună întreaga zi, alergând pe străzi, povestind întâmplări hazlii, jucându-se jocurile preferate ale copilăriei și citind cu plăcere cărțile din biblioteca bunicilor.

Vara este plină de frumusețe, cu posibilități multiple și distracție. Natura ne încântă mereu prin culoare și parfum.

Carla Popeidanu, clasa a VII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

SFÂRȘIT DE TOAMNĂ

Pășeam ușor pe aleea plină de frunze ruginii. Liniștea se așternuse, nici cripul păsărilor nu se mai auzea. Era ca într-un cântec liniștit, care îți străbate sufletul cu liniștea lui, încât te simțeai atât de singur.

Priveam la cerul infinit, plini de nori ce-și duceau cu greu plumbul și, de-atâta durere, vărsau câte o lacrimă de gheață cristalină ca apa în bătaia lunii. Soarele își pierduse strălucirea de altădată și plecă repede din nemărginita sală de dans a cerului, pentru că era prea obosit după o vară lungă și călduroasă. Ființele,

care ne-au înveselit zilele cu glasurile lor gingașe, și-au părăsit cuiburile plecând peste meleaguri. Undeva zăreai câte un câmp plin de flori, dar iarba își pierduse culoarea de altădată și acum e de culoarea ruginii. Prin grădini își face apariția câte o beteală de brumă argintie. Frigul nu ne ocolește, până și porumbul tremură în hainele lui zdrențuite.

Vântul clatină copacii care-și schimbau cu greu veștmântul, își dezlănțuie puterea și sparge oglinda iazului. Din copaci mai cădea câte-o castană rătăcită ce s-a despărțit de mult de surorile ei. Frunzele își desprindeau aripile și își luau zborul în văzduhul nemărginit.

Iarna își face apariția pe un armăsar de argint care lasă urme adânci de brumă sclipitoare.

Mă așezam pe o bancă plină de stele mici și albe ca niște palide-oseminte. Îmi închid ochii și las ca vântul să-mi mângâie fața albă ca beteala fântânilor îngerești și-mi las gândul să zboare în neliniște, în văzduhul infinit, printre miile de gânduri sătule de-atâtea probleme. Sufletul mi-l caut ca orbul prin lumină; o lacrimă-nghetată se varsă pe obrazul meu alb ca zăpada abia depusă pe stratul de scorțișoară. Mă pierd în lumina ochilor și simt o căldură neobișnuită precum o rază de lumină ce se zbate în întuneric, parcă ar fi o rădăcină de iubire răsărită în sufletul meu.

Îmi aduceam aminte, în acel moment, de zile frumoase de vară și așteptam ca alte zile minunate să se coboare lin ca îngerii de argint.

Sorana Verman, clasa a VII-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

STROPII RECI DE PLOAIE

Stropii reci de ploaie se ciocnesc de frunzele ruginii ale copacilor din bătrâna pădure și, astfel, compun o melodioasă arie muzicală de toamnă. Cu sunete mai înalte sau mai joase, pe frunze mai roșii sau mai galbene, mai mici sau mai mari, mai tinere sau mai puțin tinere, în desprinderea lor nasc triluri lungi sau scurte, mai triste sau mai puțin triste, de final de toamnă. Se desprind ușor de pe crengile copacilor și valsează în aer până ce se aștern pe pământul aproape înghețat unde formează un covor de frunze stacojii.

Andrei Vizitiu
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Păsările au plecat cu puii, lăsând în urmă cuiburile goale și, sufletele oamenilor, o speranță că la primăvară se vor întoarce și, cu puțin noroc, poate în același cuibușor.

La fereastra camerei mele își făcuse cuibușor o familie de turturele. Drag mi-a fost de ele!

Am asistat la întemeierea cuibului neîndemânică și temătoare să nu stric liniștea familiei ce trebuia de zor la consolidarea cuibușorului.

Aceasta se-ntâmpla în primăvară, în preajma sărbătorii de Învierea Domnului. Au fost binecuvântați cu doi puișori, pe care i-au îngrijit printre stropi de ploaie și raze de soare, i-au hrănit și i-au învățat să se hrănească, să zboare sub razele soarelui sau printre stropii de ploaie mărunți sau mari ca niște clăbuci. Uneori, îi găseam zgribuliți pe firul de iarbă, plini de rouă, și cu palmele făcute cuib îi așezam în cuibușorul părinților.

Și așa am învățat că și păsările au sentimente și responsabilități, că nu țin seama de momentele zilei sau ale nopții, de starea vremii sau a sufletului, ele știu să fie responsabile și sunt și ele părinți.

Am învățat să fiu responsabilă... dar, într-o seară, când afară sufla un vânt tomnatic, ce șuiera printre crengile copacilor, mi-am dat seama că-mi lipsește zarva aceea ascuțită a turturelelor. Am ieșit în fereastră și nu-mi venea să cred că-i cuibușorul gol! “De ce?” mi-am spus. “De ce, cu ce am greșit, doar ele nu pleacă în țările calde?!”

Și întrucât cerul era negru de supărare și nu doar pentru că întunecase tot pământul, dar și vărsa lacrimi de necaz, părea că-l doare și pe el pustiul toamnei. Dar tot nu am înțeles unde sunt turturelele?! Toamnă sau nu, unde au plecat? Am luat umbrela și am pornit printre stropii reci de ploaie și prin furia vântului să-i caut! În zadar! Am fost mult timp dezamăgită de mine; nu știu de ce, dar... nu pot să-mi explic ce s-a întâmplat. Dumneavoastră ați putea să-mi spuneți? Oare stropii reci de ploaie i-au gonit?

Natura începe să-și schimbe veșmintele, vremea începe a se întrista... la munte, la deal, la câmpie.

În orașe, oamenii sunt triști și iritați cu sau fără motiv. La sat, sătenii obișnuți cu muncile grele și cu vremea, fie ea bună sau rea, la fel ca turturelele mele, își fac ultimele provizii, pentru iarna ce are să vină și, odată cu ea și Nașterea Domnului cu colindătorii, cu vin și cozonaci făcuți din grâul recoltat recent.

Andra Iacob, clasa a VIII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

INIMĂ CRISTALIZATĂ

Unii își imaginează iarna ca fiind un simplu anotimp friguros și nemilos al bătrânului an. Alții o consideră o perioadă oportună pentru sănii și pentru crearea unui om de zăpadă, însă eu mi-o închipui ca fiind o zeiță a frumuseții pure, Afrodita înconjurată de omăt, având inima de gheață și ochii asemenea safirului, o piatră prețioasă magnifică, visătoare și sugestivă în ochii oricărui pictor. Această domniță și divinitate a fulgilor de nea creează un peisaj misterios și molcom, făcând ca totul să fie mai delicat, mai fin, mai gingaș.

Steluțele grațioase și scilpitoare cad ca făina la cernut. Ele se așează cu eleganță pe acoperișurile nostalgicilor case, formând astfel o ghirlandă cristalizată, mirifică și impunătoare, asemănătoare fulgilor de lebedă ce plutesc alene spre pământ. O ploaie de argint cade pe creștetele copacilor. Pădurile sunt cercelate, o tăcere intensă și enigmatică năpustindu-se asupra lor. Lumina zilei pare a fi în doliu, fiind atât de melancolică în vălul sur de umbre mistice.

Adesea mă gândesc că poate acest tablou a ilustrat inspirația arhicunoscutului poet Nicolae Labiș, care mărturisea că “totu-i alb în jur cât vezi” și că “visează sub zăpezi satele-adormite”. Zăpada, această mantie strălucitoare și albă precum laptele, simbolizează în sufletul tuturor creatorilor de frumos puritate, gingășie, inocență și sobrietate.

Crăiasa îmbrăcată într-o rochie împodobită cu clopoței de argint a lăsat peste copaci paltoane de nea, părănd niște fantasmе în peisajul parcă extras din opera lui Claude Monet. Mirajul sonor este amplificat de corbii care croncăne amenințător. Dar nu se zărește nici o floare prin jur. Nici un zâmbet înconjurat de petale multicolore. Unde sunt acele flori sărutate de soare? Au fost date uitării din pricina covorului de diamante ale reginei cu suflet nemuritor.

Noaptea se lasă încet-încet peste firea amorțită. Acest tablou magnific a atins apogeul. Perlele de nea păzesc tronul și sceptrul iernii. Inerția înveselește, în final, împărăția albă. Câtă nonșalanță din partea acestei zeițe molcome! Însă astfel de peisaje inspiră marii poeți, creatorii de geniu, care fac ca acest cuvânt simplu să transmită diferite stări, sentimente și concepții, iar această zână cu inima de cristal este o grandioasă muză pentru iubitorii de artă.

Miruna Cîrstina, clasa VIII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

Timotei Mogheri
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Andreea Elena Mateescu
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

GALERIA ESEURILOR

GENEROZITATEA

Generozitatea. Ea este o calitate a omului, care trebuie dobândită pe parcursul vieții. Astfel, vom ajunge egoiști și nu vom putea avea parte de această valoare a vieții. Ea se referă la a dăru, a-i ajuta pe oamenii nevoiași fără a primi ceva în schimb; este o însușire nobile care ne oferă posibilitatea de a dăru și de a ajuta fără avantaje. Ea nu constă în a oferi mult nevoiașilor, ci a oferi la momentul potrivit, cât trebuie.

Persoanele obișnuite, care nu vor să ofere săracilor de frică să nu rămână fără puținele lucruri pe care le au sau oamenii bogați, care nu vor să ofere de frică să nu își piardă averea, uită că bogăția sau sărăcia pot reprezenta un test de viață. Din această cauză, noi trebuie să învățăm să oferim oamenilor fără a ne uita la cantitate. Astfel, generozitatea este o artă de a trăi.

În concluzie, generozitatea, întotdeauna arată trăsăturile unei persoane, de aceea se mai și numește “o calitate a oamenilor superiori”.

Denisa Corciumariuc, clasa a VII-a A
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

GENEROZITATEA, CALITATE A OAMENILOR SUPERIORI

Generozitatea îi definește pe oamenii educați și binevoitori care știu să fie generoși cu semenii lor. Aceasta este una dintre calitățile de bază ale caracterului uman și ar trebui să se regăsească în comportamentul fiecăruia dintre noi.

Calitățile omului sunt numeroase și ele pot fi dobândite sau formate de-a lungul vieții. Un om superior este acela care reușește să își dezvolte cât mai multe calități pe parcursul vieții. Bunătatea, generozitatea, sinceritatea, modestia sunt doar câteva trăsături ce descriu un om superior. Omului bun îi este suficient să facă o faptă bună fără a aștepta răsplătă sau recunoștință din partea cuiva. Generozitatea este asemenea bunătății sufletești și se manifestă prin dragoste și

afecțiune față de cei aflați în necazuri. Calitatea aceasta nu se referă doar la partea materială, deoarece este mai important să dăruiești iubire și înțelegere celor care au nevoie decât să le oferi bunuri materiale care îi vor ajuta doar pe moment.

Astfel, expresia precum “Omule, fă bine cât mai poți!” sau “Frate, bine faci, bine primești!” ar trebui să reprezinte îndemnuri de viață.

Tudor Chirilă, clasa a VII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

Patricia Boga
Școala Gimnazială “Regina Maria” Sibiu

LEBĂDA NEAGRĂ

Era seară. Alături de colegile mele, repetam pentru spectacolul “Lacul lebedelor”, iar eu urma să dansez în rolul lebedei negre. Înconjurată de costume albe și negre, agitația și emoțiile ne cuprindeau încet.

Muzica ne spune povestea tristă a lui Odette, o prințesă transformată în lebădă, care poate să scape de blestem doar dacă i se face un jurământ de iubire sincer.

Deirfges, vrăjitorul, schimbă chipul tinerei Odile făcând-o să semene cu Odette pentru a-l păcăli pe prinț și astfel lebăda să rămână de-a pururi sub puterea lui malefică.

După ce am făcut încălzirea și ne-am îmbrăcat rochiile, profesoara ne-a spus să ne așezăm la locurile noastre și a pornit muzica. Toți eram neliniștiți fiindcă era repetiția finală și trebuia ca totul să meargă conform coregrafiei. În primul act, nimeni nu s-a încurcat, dar, în actul al doilea, muzica era prea rapidă și nu ne-am putut sincroniza. Am repetat dansul și a ieșit totul perfect.

În ziua spectacolului, o colegă și-a rupt piciorul și pentru că am rămas doar o lebădă, am fost nevoiți să învățăm o coregrafie modificată. Totul s-a întâmplat atât de repede, încât nu am avut timp să intrăm în panică.

Începe spectacolul. Sala freamătă. Muzica răsună lin. Urmează momentul în care trebuie să dansez cu prințul. Scena e plină de veselie. E seara balului în care Siegfried urmează să își declare dragostea. Intru pe scenă. Timpul se oprește. Am rămas doar noi sub lumina reflectoarelor. Vicleană, atrăgătoare, în rochia mea neagră, încerc să îl vrăjesc pe prinț înainte ca blestemul lebedei albe să se rupă.. Când dansez, uit tot, sunt doar eu, sălbatică, nevăzută. Și atunci am retrăit cel mai frumos moment al copilăriei, prima lecție de balet. Spectacolul se termină, lumea aplaudă, iar noi primim multe flori.

Deodată, o lumină orbitoare îmi arde pleoapele. M-am trezit în camera mea. A fost doar un vis. Încep să plâng, dar realizez că acela urma să fie rolul vieții mele.

Ana-Maria Luca, clasa a VII-a
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

SPECTACOLUL

Se apropie ora la care începe spectacolul de balet. Intru pe ușa teatrului și îmi caut locul. Peste câteva minute, luminile se sting, iar muzica începe. Cortina se ridică și, în sală, răsună primele acorduri ale dialogului muzical.

Se aud viorile divine din “Anotimpurile” de Vivaldi. Pe scenă apar balerini îmbrăcați în costume verzi semnificând primăvara într-o grădină înflorită. Mișcările lor suave te duc cu gândul la păsări zburând, la flori răsărind, la bătaia vântului calduț și la micuțele animale trezindu-se după gerul din anotimpul alb.

Apoi apar dansatoare în rochițe aurii ca soarele verii, mișcându-se pe o melodie ritmată. Sunetul viorilor redă cu voioșie liniștea apăsătoare dinaintea furtunii, stropi răcoroși care înviorează natura, fulgerele care sperie animalele și bucuria viețuitoarelor după trecerea vijeliei. Încet, încet, vara se sfârșește.

Un balerin cu pantalonii sângerii sugerează venirea toamnei. Pe scenă cad frunze aurii, ruginii și portocalii, care se prind în ritmul dansului. Foșnetul lor alcătuieste cel mai frumos moment din acest anotimp. Într-un colț, o balerină dansează încet și atent. Mișcările ei se aseamănă cu tristețea toamnei pustiită de ceață, brumă și ploi reci. Pe rând, balerini ies din scenă, lăsând-o goală pentru ultimul anotimp.

Urmează iarna, cu rochițe strălucitoare, melodii lente, atmosferă rece. Puțini fulgi de nea încep să cadă ca într-un basm al zăpezii. Dansând ca o echipă, mișcăile balerinelor sugerează liniștea din răcorosul anotimp, peisajul anotimp, peisajul adormit într-un vis alb cu cristale de gheață. Fulgii alunecă ușor pe scenă sub picioarele dansatoarelor ca o tristețe înghețată. Ușor, pe fundal, se aude din nou cântecul păsărilor, intră balerini primăverii ca la începutul spectacolului și cortina cade. Oamenii se ridică în picioare aplaudând cât pot de tare, iar câteva fetițe duc flori artiștilor. Numai uitându-te la zâmbetele lor îți dorești să devii și tu o balerină.

A fost o seară magică

Ana-Maria Luca, clasa a VII-a A
Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

Lia Maria Cloțan
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Mara Cloțan
Școala Gimnazială "Regina Maria" Sibiu

CANDELA-COPIL

poveste colectivă

A venit iarna și cu emoție ne imaginăm cum a fost când pe Pământ a căzut prima ninsoare. Sau cum a fost când primul copil s-a născut pe Pământ.

Cu siguranță și atunci maica cea bună a ținut în brațe cu dragoste primul născut, ca aprinderea unei lumini calde. Lumină pentru oameni, născută din dragostea cerului. Și această lumină a însemnat cea mai frumoasă coborâre a cerului pe Pământ.

Coborâre pe aripi de îngeri-fulgi. Credeam că atunci au învățat oamenii să ridice privirea spre Lumea cerului. Și de atunci, din aceste priviri ridicate s-au născut prunci ca să fie frumos peste tot.

Ca să nu uităm această primordială poveste a omenirii, în fiecare an la ceas de îngeri, Hristos se naște în lume ca o nouă Lumină. Copiii știu să o primească în candelile de stele calde și zbor de îngeri. O țin în palmă și în suflet ca să nu se stingă până la anul. O rotesc printre albe zăpezi, printre albe flori de măr și o dau rodului către cerul rotit în lumina verii și toamnei. E ca în jocul cu cercul, când bucuria rotundului ne dă siguranța iubirii. A iubirii lui Iisus pentru copiii-oameni.

În port popular ei pleacă apoi să vestească prin colind că iertarea a fost dăruită prin naștere de prunci. Ulițele Pământului se împodobesc cu copii în port popular-îngeri pe Pământ. Și noi cântăm "Iisus se naște, Domnul coboară, îngerii cântă, mari minuni se întâmplară". Și ținem candelile aprinse! Să nu uităm! Că lumina vine din Lumină! Și că atunci când Dumnezeu a creat Pământul, s-a gândit că pe el va naște cea mai frumoasă poveste **Copiii!**

Clasa a I-a B

Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

COPILĂRIA

Copilăria este cea mai frumoasă parte a vieții, deoarece atunci se leagă cele mai frumoase și mai lungi prietenii, atunci se descoperă talentele copiilor și atunci se formează toate amintirile importante din viața unui om, fie ele frumoase sau neplăcute, ele marchează pentru totdeauna, copilăria. Eu pot spune că prietenii din copilărie durează pe veci, deoarece am aceeași buni prieteni de mult

timp. Ele sunt foarte strânse la copii, întrucât aceștia nu tind să pară ceea ce nu sunt.

Talentele oamenilor se descoperă în perioada copilăriei, fiindcă atunci copilul începe să aibă înclinații spre desen, muzică, sport, literatură sau științe.

Se spune că cele mai frumoase amintiri sunt doar cele cu persoanele dragi sufletului tău, de aceea consider să ele sunt în perioada copilăriei, întrucât copiii apreciază familia și oamenii sinceri din jurul lor.

Eu consider că “generația de ieri” își trăiau mai frumos copilăria decât “generația de azi”, deoarece nu exista internetul care să diminueze creativitatea prin intermediul jocurilor video și a rețelelor de socializare. Chiar dacă generația mea este considerată “generația de azi”, eu nu mă feresc în a spune că părinții noștri își trăiau mai plăcut copilăria decât noi, pentru că așa este. Acum majoritatea copiilor mici au telefoane performante de pe care pot intra pe jocuri, pot să asculte muzică sau pot să piardă vremea fără folos.

Dacă aș fi părinte, eu i-aș oferi copilului meu aceste avantaje ale tehnologiei, însă i-aș prezenta și varianta realității imediate: cât de frumos te poți distra atunci când ieși să te plimbi prin oraș cu prietenii, fără socializare și internet, deoarece cine îți este prieten pe rețelele de socializare este aproape sigur că nu îți este prieten apropiat, o persoană prezentă lângă tine și în viața reală.

Dalia Vîrciu, clasa a VII-a
 Școala gimnazială “Regina Maria” Sibiu

POVEȘTI DIN VIITOR

În prezent nu e chiar bine
Oamenii își fac rău la sine.
Dacă continuăm așa,
Viitorul cum va părea?

Tăieri de copaci, nenumărate
Plantări neorganizate.
Lumea nu poate supraviețui
Dacă nu vom conviețui.

Fabricile, mult poluează
Și sănătatea ne-o afectează.
Mulți trec nepăsători
Pe lângă tone de gunoi.

Ce credem noi oare?
Animalele mănâncă gunoaie?
Plantele și florile se ofilesc,
Iar legumele și fructele se otrăvesc.

Nepoții noștri cu ce se vor hrăni?
Mai pot alerga ei pe câmpii,
Verzi, pline de viață, înflorite
Sau se zbat prin deșerturi pustiite?

Natura ca s-o respectăm
Trebuie să ne educăm,
Poluarea trebuie îndepărtată
Pentru s trăi într-o lume curată!

Paula Ștefania Bratu, clasa a IV-a
Școala gimnazială "Regina Maria" Sibiu

Disney

PRINTESA
și
BROȘCOIUL

Tiana și vraja
destromată

EGMONT

Ionela Bleoca
Școala Gimnazială Slimnic

IMPORTANȚA LECTURII ÎN DEZVOLTAREA COPILULUI

Lectura prezintă un aspect foarte important nu numai în viața copilului dar și în viața adulților. E drept că bazele cunoașterii se pun de la o vârstă fragedă.

În primul rând, lectura ne ajută să ne dezvoltăm abilitățile de comunicare, în sensul de a fi capabili să ne exprimăm coerent, fluent, logic, pentru ca interlocutorul nostru să înțeleagă ceea ce mai dorim să transmitem. Sunt foarte importante cuvintele alese, deoarece interacționăm cu persoane cu pregătire diferită, cu grad de cultură mai mult sau mai puțin dezvoltat.

În al doilea rând, lectura îți deschide noi orizonturi, îți dezvoltă simțurile, sensibilitatea, abilitatea de a percepe și interpreta arta.

În concluzie, eu consider că aspectele prezentate anterior sunt fundamentale pentru dezvoltarea personalității, dar și pentru a fi capabil de a te integra în societate.

Rareș Teodorescu, clasa a VII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

SCRISOARE PENTRU MAMA

Dragă mamă,

Orice s-ar întâmpla, tu și eu vom fi mereu împreună. Iubirea mea pentru tine este cât Universul. Ori de câte ori greșesc, tu mă îndrepti pe drumul cel bun. Mereu când te văd, mi se așază o față zâmbitoare pe chip.

În cinstea ta, dragă mamă am scris o poezie.

Mamă dragă, te iubesc

Te admir, te îndrăgesc

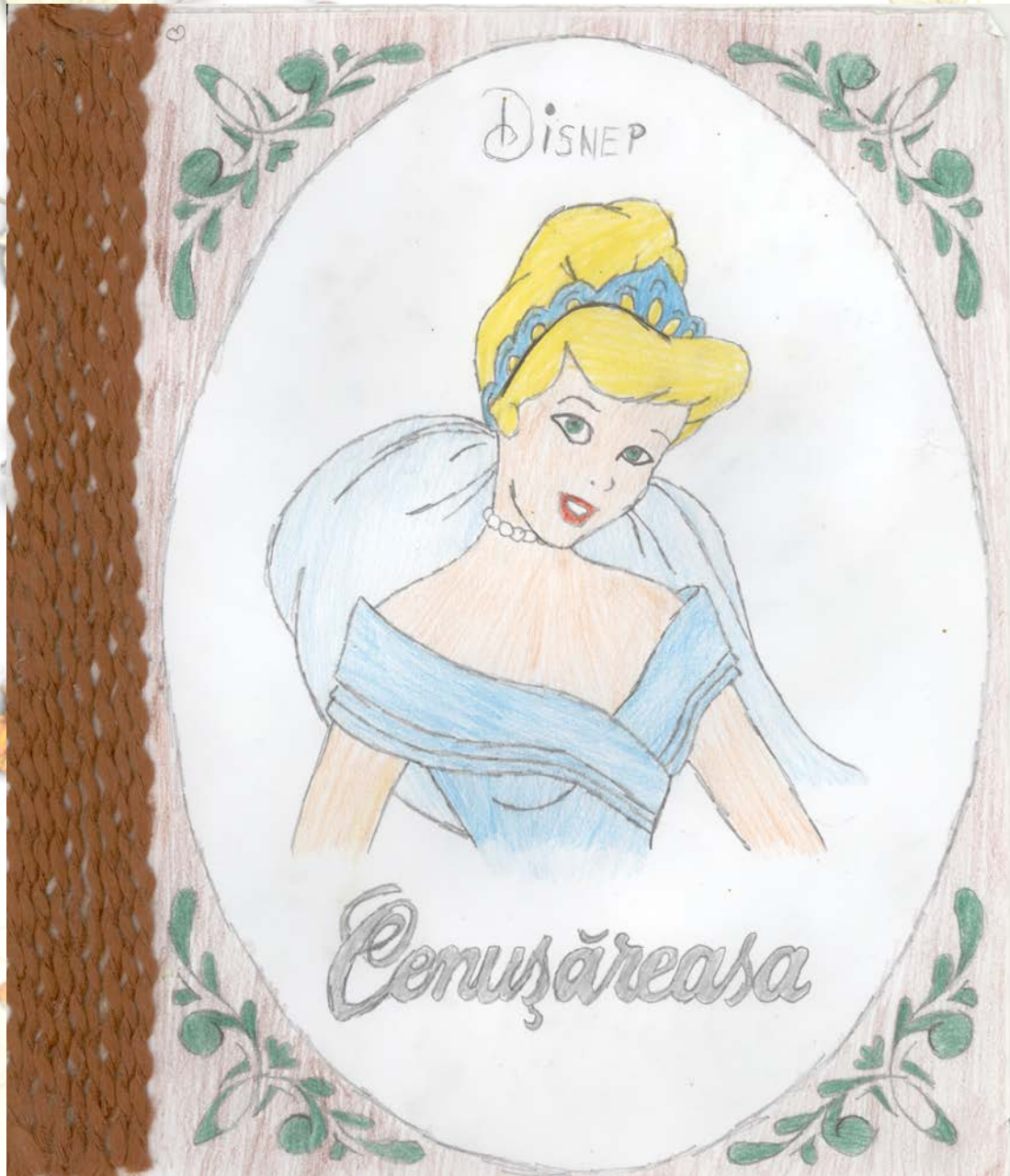
Mereu tu ești cu mine

Așa cum sunt și eu cu tine

Un pupic îți dăruiesc,

Și vreau să-ți spun că te iubesc.

Alexia Mărginean, clasa a VI-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

Valentin Fodor
Școala Gimnazială Slimnic

PORTRET – CARICATURĂ

Mătușa și mama mea îmi repetă de nenumărate ori: “Ca ceilalți să te aprecieze, trebuie să-ți iubești defectele”.

Dar cum să-mi îndrăgesc defectele, când de capul meu atârnă niște urechi enorme? Aș putea fi o amenințare teribilă pentru un elefant. Legat de păr, câinii îmi sunt rivali. Iar nasul, comparativ cu a lui Pinocchio, este gigant.

Mă consider o bunicuță feroce, căci fără ochelari văd în ceață. Ochiul îmi sunt căprui, dar toată lumea știe că ochii albaștri sunt minunați. Buzele uscate și șterse ca o acuarelă de proastă calitate - inferioară – și sprâncenele negre ca mii de musculițe dezgustătoare în lapte. Trebuie să le suport.

M-aș mai descrie ore-n șir, dar nu îmi place să atrag atenția asupra mea. Mai bine mă apuc de scris, căci tema la română nu se face singură.

Rareș Teodorescu, clasa a VII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

POEZIA: A FI SAU A NU FI?

Poezia... Este chiar așa de importantă? Desigur.

O poezie nu este doar o grămadă de cuvinte, aranjate într-un mod diferit, ci o comoară, pe care nu toți sunt dispuși să o prețuiască.

Autorul decide să-și împartă o perioadă a vieții sale cu noi, cititorii. Prin mult efort și sacrificiu reușește să compună o minune ce inspiră sentimente și emoții profunde, ce reușesc să mângâie sufletul – poezia.

Și nu numai, o poezie poate să schimbe percepția asupra lumii înconjurătoare, a realității crude – prin deosebita forță de sugestie a limbajului artistic.

Pur și simplu pentru mine, o poezie mă fascinează. Mă face să înțeleg că universal creat de autor redă prospețimea și sensibilitatea, pe care această lume crudă o risipește.

Rareș Teodorescu, clasa a VII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

G. Paula, T. Codruța
Școala Gimnazială Slimnic

ÎNSERARE LA MUNTE

Discul mare de soare coboară încet spre asfințit. Strălucirea lui se micșorează, iar în jur împrăștie o lumină palidă.

Căldura de acum câteva ore scade în intensitate și provoacă o răcire accentuată a vremii. În fața mea se află un munte masiv care seamănă cu zidul unei închisori după care a fost încătușat mândrul soare. Cu ultimele puteri, soarele aruncă câteva raze slabe de lumină peste crestele împădurite. Este ultima zvâcnire, muntele este prea înalt, iar soarele nu răzbește. Observând slăbiciunea soarelui, înserarea se instalează confortabil peste natură. Pădurea ce îmbracă muntele, reacționează și cu un șuierat prelung, își mișcă crengile ca într-un dans armonios. În casele presărate discret pe masivul cufundat în liniștea înserării încep să se aprindă luminile.

Nici înserarea nu va mai dura mult timp.

Andreea Prier, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

VIS DE PRIMĂVARĂ

În sfârșit a sosit mult așteptata primăvară...! Odată cu ea natura și-a dat jos mantia albă, purtată o iarnă întreagă și s-a trezit la viață.

Soarele puțin palid își strecoară razele printre crengile copacilor adormiți. Păsărelele s-au întors din țările calde și au început să construiască cuiburi, iar fluturii zboară deasupra câmpiilor înverzite. Ciocârlia cântă cu glasul ei dulce ce încântă natura. Florile împărtășesc mirosul duce al primăverii. De sub plapuma de nea se zăresc plăpânzii ghiocei care ascultă freământul naturii.

Primăvara este cel mai plăcut și înduioșător anotimp.

Andreea Prier, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

RAPUNZEL

Andreea Huciu
Școala Gimnazială Slimnic

CULOAREA PLOII

De pe cerul de amerist al toamnei a dispărut brusc soarele. Norii se adună a ploaie, iar vântul tulburător pătrunde prin orice suflare.

Arborii își înfioară frunzele foșnind și ploaia cucerește pământul parcă însetat de răzbunare.

Din cerul fumuriu și sumbru cad picături reci și mari de ploaie. Ploaia sărută pământul luându-l în brațe cu șuvoaiele de stropi argintii.

Un fulger brăzdează cerul înfricoșând viețuitoarele din jur. Doar frunzele se mișcă parcă dansând un vals agitat în drumul lor spre pământ pe care îl acoperă cu un covor multicolor.

Cuprinsă de vrajă, îmi iau umbrela și mă duc la plimbare. Trecând pe străzi văd cum prin bălți se oglindește curcubeul. Ploaia trece.

Nimic nu se compară cu imaginea naturii după ploaie, când totul miroase a proaspăt, natura își scutură picurii de cristal, iar vietățile încep să miște.

Daria Lăzăroaie, clasa a VII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

FOIȘORUL

În mijlocul pădurii se găsește un foișor îmbrăcat în flori de câmp, de care nimeni nu știe.

În zori, soarele își lasă pletele să alunece printre brațele și trunchiurile groase care îl păzesc.

Cerul, ca un loc este gazda florilor de gheață adunate laolaltă, care îi înseninează ziua prin cântecul lor vioi.

Când vine noaptea, friguroasă și înspăimântătoare, luna îl îmbracă într-o mantie de lumină, ca o mamă protectoare.

Licuricii zburdă de pe o floare pe alta și îi țin companie în perioada în care nufărul galben ne mai înflorește pe cer.

Cristina Berghea, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

Degetica

după Hans Christian Andersen

Paula Genescu
Școala Gimnazială Slimnic

RENAȘTEREA NATURII

Floare mică, ghiocel,
Ești frumos și mititel
Tu vestești în totă țara
Primăvara, primăvara.

Dinspre marea cea albastră
Rândunica ne-a sosit
Ea aduce primăvara
Să-i urăm „Bine-ai venit”!

Iese iarba luminoasă,
Rândunica vine-acasă.
Cuibul iar și-l va clădi
Pentru a se adăposti.

Pe câmpie și pe deluri,
Florile încep să crească.
Iar copacii-nmuguriți
Râd la soare fericiți.

Andreea Prier, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII
Avrig

POEZIE PENTRU PĂRINȚI

Cuvântul bun al mamei,
Nu-l lepăda copile,
Cât va mai fi pe lume.

Că tot ce zice bine
Să i le ascuți pe toate,
Că nu-i pe lume nimeni
Ca ea să ți le arate.

Nici pilda bună a tatei
N-o lepăda vreodată,
Că tot ce-i vrednicie
S-o ai mereu în față.

Ei calea bună-n care
Părinții te îndrumă,
Cu inima întreagă
Iubește-o și o urmează.

Andreea Prier, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII
Avrig

IUBIREA ESTE MAGICĂ

Inima tresaltă
Uitându-mă la față
Bucuria crește
Inima nu se oprește
Răspunsul este clar
Emoțiile apar
Alergând prin inimă!

Laura Elena Ștefan, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII
Avrig

IUBIREA DE MAMĂ

Mamă, mă susții mereu
Atunci când îmi este greu,
Mereu lângă mine ești
Atunci când tu mă iubești.
Te iubesc mama mea!
Ești toată viața mea!
Indiferent de vreme
Unde ești tu
Bucuria mea

Este în sufletul meu
Sufletul meu nu se oprește
Când tu ești aici!

Laura Elena Ștefan, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII
Avrig

AVENTURA CITITULUI

Haideți să venim
Și cu drag să găsim,
O poveste minunată
Cu dragoste aranjată.

Haideți să citim
Mereu să împărțim
Istoriisirile citite
De mine găsite.

O carte este importantă
Și foarte esențială.
Haideți toți să descoperim
Cum e o carte să citim

Loredana Andreea Nicula,
clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII
Avrig

O ÎMBRĂȚIȘARE ?

Îmbrățișările sunt ușor de îngrijit, nu necesită baterii, îmbunătățiri sau alte îngrijiri...

Îmbrățișările sunt netaxabile, returnabile și eficiente din punct de vedere al energiei...

Îmbrățișările sunt sigure în orice anotimp...

De fapt, îmbrățișările sunt chiar foarte bune pentru zilele reci și ploioase și îmbrățișările sunt excepționale și eficiente în tratarea problemelor de gen coșmaruri sau zile de luni plictisoare...

Laura Elena Ștefan, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

OARE CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTR-O CARTE ÎNCHISĂ?

Ana este elevă în clasa a III-a. Ea nu a deschis niciodată o carte de povești.

Într-o zi Ana se întreba:

- Oare ce se întâmplă într-o carte închisă?

Deodată Ana auzi o voce:

- Vrei să știi ce se întâmplă într-o carte închisă?

- Da, dar cine ești?

- Sunt o carte vorbitoare, vrei să îți explic?

- Da!

Atunci cartea începu și îi zise povestea ei:

- Cât timp cartea este închisă literele dorm sau fac alte treburi necesare.

Cartea este o casă pentru ele. În fiecare zi când deschizi o carte ele se așază foarte repede la locul lor.

- Foarte interesant! Am să le spun și colegilor mei!

Alexia Christol, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

Primăvara

Primăvara a sosit,
Soarele a răsărit,
Totul este înverzit
Și insectele - au ieșit.
În romm ele s-au trezit
În vădub s-au răspândit.
Totul este înflorit,
Primăvara a venit.

Mașca Dariana
cls. a VI-a
Școala Gimn. Slimnic

Dariana Mașca
Școala Gimnazială Slimnic

ARMONII DE PRIMĂVARĂ

Primăvara e un tărâm al speranțelor, locul comun în care orice viețuitoare își poate arăta adevărata față. Pe cerul albastru, mingea de foc își învâрте firele aurii peste toată natura. Prin aer, mirosul florilor te vrăjesc. Zăpada colorată a copacilor începe să se lase purtată în adierea vântului. Printre firele covorului verde aprins ies steluțe atârinate de un picior subțire și fragil. După prima ploaie de miresme, noi, suflete fragile începem să ne lăsăm purtați de această aventură a vieții și ne frângem zborul spre înalt, spre poartă de lumină purificatoare. Primăvara este o declarație de dragoste a naturii plină de culori, care te vrăjește. Seara, un ciob zgârâie cerul lăsând în urmă un petec sângerând iar norii își plâng prietenul de foc care a dispărut.

Totul este o splendoare, un adevăr pur și curat, locul în care fiecare om se poate simți împlinit.

Patricia Uitioanu, clasa a VI-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrighiu

UN COPAC STINGHER

Sosise primăvara. Pe deal, falnicul stejar domnea singuratic. Răsăritul timid al soarelui l-a trezit la viață.

Copacul acesta stingher parcă voia să pară că nimeni nu îl bagă în seamă, nici un alt copac sau tufă nu mai vroia să îi țină companie.

Crengile lui fabuloase parcă erau brațele unei caracatițe cu care cuprindea tot orizontul.

Abia i-au dat frunzulițele fragede, de un verde crud care împrăștia în aer miresme îmbietoare.

Razele soarelui se revărsau peste copac îmbrăcându-l într-o poleială care din depărtare părea un castel de poveste. Printre crengile lui își găseau adăpost păsărele care vedeau și-i povesteau întâmplări din lumea largă. Acesta le răspundeau cu făsăit de crengi, mulțumindu-le că îi țin de urât. A suferit de frig și dor în timpul iernii nemiloase.

În curând o să înverzească tot și verdele crud al frunzelor se va transforma într-unul închis ca smaradul, iar florile gingașe vor împrăștia dulceața lor prin tot văzduhul.

Va fi o splendoare. Dar o melancolie îl cuprinde din nou. Atunci va veni toamna cea ruginic, va veni din nou frigul cel mai năprasnic care îl va goli și îi va trimite departe prietenii.

Să se bucure pentru splendoarea care o are acum la început de primăvară.

Daria Lăzăroaie, clasa a VIII-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrig

Andreea Florea
Școala Gimnazială Slimnic

VIS DE PRIMĂVARĂ

În sfârșit a sosit mult așteptata primăvară! Odată cu ea natura și-a dat jos mantia albă, purtată o iarnă întreagă și s-a trezit la viață.

Soarele puțin palid își strecoară razele printre crengile copacilor adormiți. Păsările s-au întors din țările calde și au început să-și construiască cuiburi, iar fluturii zboară deasupra câmpiilor înverzite. Ciocârlia cântă ce glasul său dulce ce încântă natura. Florile împărtășesc mirosul dulce al primăverii. De sub plapuma de nea se zăresc plăpânzii ghiocei care ascultă freamătul naturii.

Primăvara este cel mai plăcut și înduioșător anotimp!

Alexia Mărginean, clasa a V-a
Școala Gimnazială cu clasele I-VIII Avrighiu

DACĂ AȘ FI... O RAȚĂ

Da, știu că sună ciudat. Nu vreau să înțelegi greșit, dar chiar cred că ar fi interesant să ne dorim, sau măcar să ne imaginăm, ceva la care nu s-a mai gândit nimeni... Fiecare încearcă cum poate să iasă din rutină prin ceva, așa că nu mă luați foarte în serios...

- Să fiu sinceră, chiar cred că podul acesta ar trebui reparat. De fiecare dată când trec pe sub el îmi tot cade câte o pietricică în cap!

- Ai dreptate! Și având în vedere faptul că este peste râul principal nu prea ai nici cum să îl ocolești! Dacă n-ar fi mașinile astea...

Poate sună puțin ciudat, dar eu asta îmi imaginez că-și spun rațele atunci când le văd de pe pod...

- V-ați imaginat vreodată cum sunt oamenii?

- Ce-ai pățit feto? Ce treabă avem noi cu oamenii?

- Nu zic că am avea ceva treabă cu oamenii, dar mi se par foarte deștepți! Ei au construit podul ăsta peste râu fiindcă lor nu le place apa. Noi crezi că am putea să construim vreun pod peste gunoaiile care sunt aduse de apă?

Dar plecaseră celelalte prietene ale mele. „De ce or fi plecat? Poate că ele nu suportă oamenii. Dar de ce? Eu nu le înțeleg...”

Așa, singură, au trecut mai bine de două zile, până a aruncat cineva în apă un ziar. Nu știu cum dar am reușit să descifrez cuvântul excursie. „acesta e un

semn de sus, de la oameni!” mi-am zis bucuroasă. În loc să mă duc repede la prietenele mele să le spun marea mea descoperire, am ținut-o secret. „Oare aș fi în stare să plec și eu într-o excursie ca oamenii? M-ar tenta să cred asta...” mă gândeam eu așa, în mintea mea...

După vreo două zile de pregătiri intense, am plecat. Și nu oriunde, ci în Turul Hidrografic al României! Știu că nu vă vine să credeți, nici mie nu îmi prea vine...

Așa am plecat eu prin România... și am stat aproape un an și jumătate - m-am ghidat după turnurile cu ceas din marile orașe. A fost foarte frumos! Am fost până pe Dunăre! Vă dați seama, o rață dă' Ardeal, acolo, ce poate fi mai frumos!

Teodora Minea, clasa a VIII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Alexandru Țuca
Școala Gimnazială Axente Sever

DEJA – VU

Pe coridoarele școlii este gălăgie mare. Pauza mare s-a sfârșit, dar copiii încă nu s-au obișnuit cu ideea de a intra la ore. Toți copiii își văd de treabă în continuare de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic...

Profesorul de istorie intră în clasă. Se așază la catedră și ora începe. Această oră va fi una dintre cele mai speciale de până acum, dar ea nu știe încă asta...

- Unde rămăsesem ora trecută? întrebă profesorul clasa.

- Suntem abia la lecția despre formarea cetăților în Transilvania, răspunde o fată din prima bancă, care permanent învață.

- Mulțumesc. Astăzi trecem la lecția despre construirea Turnului Sfatului din Sibiu. Acest turn a fost clădit în secolul al XIII-lea, iar rolul lui a fost de poartă în al doilea zid de fortificație...

... Încep să mă plictisesc. Mă uit pe pereți în căutarea unui lucru demn de urmărit, când, deodată, se aude o bubuitură groaznică. Mă uit în stânga, apoi în dreapta. Observ că nimeni nu a auzit nimic... „Imposibil! Chiar să nu audă nimeni?” îmi zic disperată. Cu toate că tremuram nu voiam să se vadă că îmi e frică. Nesigură, ies din clasă...

Afară totul era schimbat. „Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat? Ce s-a întâmplat cu mine? Sigur am eu o problemă!” încerc eu să mă calmez. Dar, din nefericire, aveam dreptate. Chiar se întâmplase ceva în afara școlii... Nu mai cunosc nicio casă, pe străzi sunt sute de oameni în calești, pe cai. Piața Mare este invadată de oameni... Turnul Sfatului nu mai e! Știu că e aproape imposibil dar, de fapt, l-am găsit! Stă într-o rână având doar două etaje...

- Ai grijă la cap fetițo!

Chiar în acel moment se mai aude o bubuitură, dar mult mai puternică decât cea de dinainte... Un etaj a căzut chiar peste oamenii aceia mulți din piață...

- Mulțumesc, oricine ai fi! zic eu speriată.

- Nu ai pentru ce, îmi răspunde o gospodină din spatele meu. Acum vreo cinci minute au căzut și etajele de sus, era de așteptat să se prăbușească și celelalte...

Dar eu nu mai eram de mult acolo. Vă dați seama că am fugit direct către școală, oricine ar face asta dacă ar fi în locul meu.

Intru în clasă albă ca varul la față dar, nimeni nu mă vede. E ceva normal pentru mine așa că nu bag în seamă. Profesorul predă în continuare. Mă uit pe geam în speranța că a fost doar un vis... Culmea! Se văd doar mașini circulând și oameni grăbiți care trec strada, nimic mai mult. Mai ies odată din clasă dar, sinceră să fiu, nici nu știu de ce...

Spre uimirea mea, acum, casele erau total diferite față de acum un minut, dar, nu știu cum v-ați putea explica faptul că acum Piața Mare este aproape goală, iar Turnul Sfatului așa cum îl știu eu, adică întreg!...

*

- Și așa este Turnul Sfatului la noi în Piața Mare. A fost reconstruit în anul 1566, după prăbușirea totală și adus într-un stadiu apropiat de imaginea pe care o știm cu toții.

Nu știu de ce, dar am impresia că știu cum arăta turnul la prăbușire...

Teodora Minea, clasa a VIII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Andreea Coarță
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ... BĂNCILE POVESTEAU

S-au întâmplat momente incredibile într-un loc în care nu m-aș fi așteptat niciodată: la școală. Pare de necrezut, dar eu știu ce-am auzit! Ca orice întâmplare ciudată, a avut și o cauză neobișnuită: am fost nevoit să plec de acasă mai repede din pricina programului mamei și, neputând să aștept începerea cursurilor în curtea școlii, am intrat în clădire. Ploaia mărunță de afară, cerul înnorat și sumbru creau impresia unei nopți încă neterminate.

Liniștea coridorului și zgomotul pașilor mei îmi dădeau fiori reci. Am iuțit pașii să ajung în clasă... Dar ce se aude? Auzeam voci pițigăiate dinăuntru. Ce să fie? Erau și alți copii acolo?

Am stat în fața ușii. Nu puteam să-mi cred urechilor.

- Ce credeți fetelor? Generația nouă de copilași va fi la fel ca toate celelalte care ne-au „călcat”?

- Ei aș! Nu știi tu că toți sunt la fel? Cuminți la început și-apoi să te ții: mângăleli, tăieturi, teniși murdari, bocanci grei și câte și mai câte.

- Vai dragă, să nu avem idei fixe! Tu, strâmba de la geam! De ce ești pesimistă? N-ai auzit de gândirea pozitivă? Stai degeaba la școală?

- Nu, Murdăria Voastră! De câte ori ai fost tu curățată în ultimii opt ani? Aud? Câte vorbe bune ai auzit? Câte teste de nouă și de zece ți-au văzut fața?

- Hei, hei! Nu vă mai certați! De ce să luam în considerare ce a fost până acum? Fostele generații nu prea ne-au menajat, dar noi am dobândit rezistență și vom sta în picioare încă patru ani. Nu vă fie teamă! Nu ajungem pe foc atât de ușor.

Ascultam vrăjit. Băncile povesteau, se contraziceau, se jigneau chiar. Nu era posibil! M-am pișcat de mână. Eram în fața clasei a 5-a A, clasa mea de o lună și jumătate. Mi-am făcut curaj.

Am pus mâna pe clanță, hotărât să intru. Dar, o voce m-a făcut să mă opresc.

- Tăcere! Ați trăncănit destul! Nu vedeți că afară s-a făcut ziuă? Vreți să ne audă elevii? Doamne, câtă neglijență! Părerea mea este că noul colectiv este deosebit. Copiii sunt silitori, sunt grijulii și ordonați. Ați fost zgâriate? S-au urcat cu picioarele pe voi? Atunci de ce vă plângeți de milă? Gata! La culcare acum!

În secunda următoare am intrat. Tăcere și întuneric. Am apăsat întrerupătorul. Se auzeau voci de copii. Câțiva colegi au intrat. Eram năuc. Îmi închipesem? Sau nu? M-am apropiat de banca mea. Am privit-o ca pe un lucru

drag. Mi-am facut ordine în pupitru și am șters-o cu un șervețel. Mai bine să fim prieteni!!!

Ștefan Anghel, clasa a V-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Ioana Negrea
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

OCHII ORAȘULUI

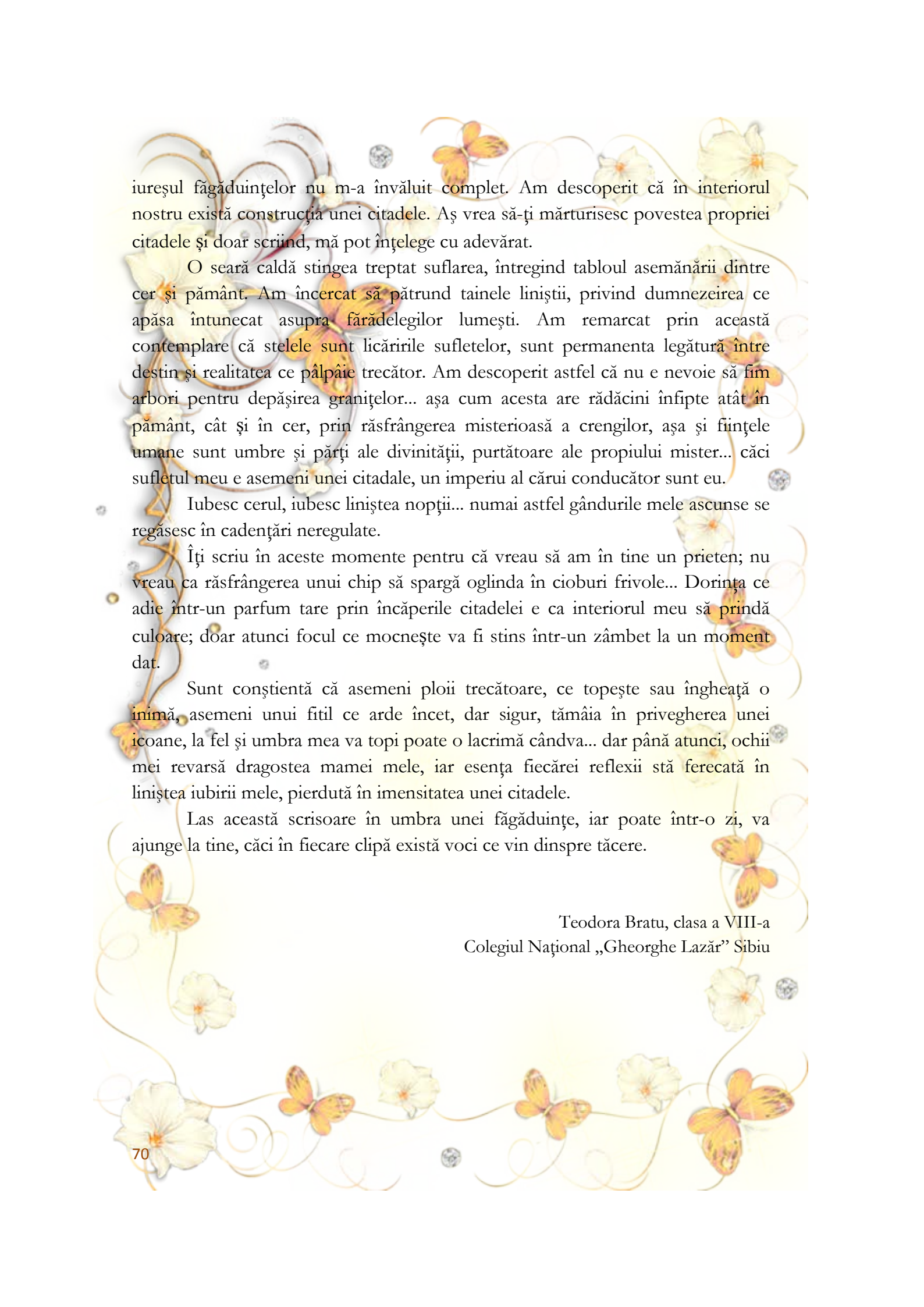
Vântul vâjâie puternic, răscolind sticloșii nori,
Dar mulțimea nu îl simte,
Prea grăbiți.. nepăsători.
Aflați constant într-o detenție,
De ce să mai dea atenție
La praful ridicat în urma lor
Pe pavajul argintiu în lumina zorilor?
Piața orașului odinioară vie
E acum tainică, pustie.
Umbrele oamenilor au fost urcate în tramvaie
Și transportate la periferie.
Singurii ochi deschiși rămân
Geamurile de la podurile caselor,
Ochii triști ca ai fantasmelor
Veghind neîncetat nimicul asurzitor..
Ochii orașului.

Oana Balaci, clasa a VII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

SCRISOARE UNUI CIOB DE CER

Întreaga suflare pare să se închidă în mine. Prin oglinda eului pare să treacă fiecare fir de praf, fiecare umbră a gândurilor, fiecare parte a semiobscurității ce trăiește în noi, întrupând imaginea existenței în exterior.

Un glas mut ia intensitate înlăuntrul meu cu fiecare zi ce trece, umbra timpului mă regăsește mereu cu o nouă lumină în ochi. Pot afirma că drumul spre deslușire m-a purtat pe culmile începutului destul de timpuriu, iar de aceea,

iureșul făgăduințelor nu m-a învăluit complet. Am descoperit că în interiorul nostru există construcția unei citadele. Aș vrea să-ți mărturisesc povestea propriei citadele și doar scriind, mă pot înțelege cu adevărat.

O seară caldă stinge treptat suflarea, întregind tabloul asemănării dintre cer și pământ. Am încercat să pătrund tainele liniștii, privind dumnezeirea ce apăsă întunecat asupra fărădelegilor lumești. Am remarcat prin această contemplare că stelele sunt licăririle sufletelor, sunt permanenta legătură între destin și realitatea ce pâlpâie trecător. Am descoperit astfel că nu e nevoie să fim arbori pentru depășirea granițelor... așa cum acesta are rădăcini înfipite atât în pământ, cât și în cer, prin răsfrângerea misterioasă a crengilor, așa și ființele umane sunt umbre și părți ale divinității, purtătoare ale propriului mister... căci sufletul meu e asemeni unei citadale, un imperiu al cărui conducător sunt eu.

Iubesc cerul, iubesc liniștea nopții... numai astfel gândurile mele ascunse se regăsesc în cadențări neregulate.

Îți scriu în aceste momente pentru că vreau să am în tine un prieten; nu vreau ca răsfrângerea unui chip să spargă oglinda în cioburi frivole... Dorința ce adie într-un parfum tare prin încăperile citadalei e ca interiorul meu să prindă culoare; doar atunci focul ce mocnește va fi stins într-un zâmbet la un moment dat.

Sunt conștientă că asemeni ploii trecătoare, ce topește sau îngheață o inimă, asemeni unui fitil ce arde încet, dar sigur, tămâia în privegherea unei icoane, la fel și umbra mea va topi poate o lacrimă cândva... dar până atunci, ochii mei revarsă dragostea mamei mele, iar esența fiecărei reflexii stă ferecată în liniștea iubirii mele, pierdută în imensitatea unei citadele.

Las această scrisoare în umbra unei făgăduințe, iar poate într-o zi, va ajunge la tine, căci în fiecare clipă există voci ce vin dinspre tăcere.

Teodora Bratu, clasa a VIII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Karina Dragoe
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Karina Dragoe
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

UN AL TREILEA OCHI

În sufletul nostru (dacă avem așa ceva) se află un al treilea ochi. Un al treilea ochi care nu se închide niciodată. Un ochi care vede permanent dincolo de rutina zilnică, dincolo de nori, dincolo de oameni. Un ochi care vede dincolo de copertele cartonate ale unei cărți o lume. Acest ochi este unul tainic, pe care ți-l descoperi doar atunci când citești o carte care să te impresioneze cu adevărat. Acel ochi plânge odată cu personajele, el pălește sau roșește odată cu ele. Acel ochi plânge când cartea se termină, iar personajele îl părăsesc. Eu mi-am descoperit acel ochi vara aceasta. A fost prima carte la care am plâns în hohote, la care îmi era frică de urmări. A fost prima carte la care eu am fost personaj, prima carte pe care chiar am trăit-o. Acea carte nu o voi uita niciodată.

Cu alte cuvinte, cartea este o lume în care trebuie să participi cu toate cele cinci simțuri. Cartea este o lume pe care nu o poți reda în cuvinte. Ea trebuie experimentată și iubită.

Voi v-ați descoperit această lume tainică în care să vă refugiați ori de câte ori aveți nevoie, acel al treilea ochi?

Teodora Minea, clasa a VII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

PUTEREA PRIMĂVERII

Agățată de o crenguță, o frunză uscată, neagră, cu fața zbârcită, semănând cu o zdreanță, gândea: „Iată că au trecut peste mine și nesfârșitele ploii de toamnă și zăpezile grele și nemilosul crivăț. Toate au năvălit asupra mea cu furie, dar de creangă tot n-au putut să mă desprindă! Sunt singura frunză din anul trecut care n-a fost înfrântă!” Și frunza uscată, aruncând o privire spre pământ, râse mulțumită. „Toate celelalte surate ce stăteau pe aceeași creangă cu mine, zac acum acolo, jos, amestecate în noroi. Numai eu nu am moarte! Crivățul nu mai bate, zăpada nu mai cade, de cine aș putea să mă tem acum?!”

Cu fiecare zi, soarele devenea tot mai mângâietor, tot mai dătător de viață. Petici răzleți de iarbă creșteau, se uneau într-un covor mare care acoperea cu repeziune fața pământului.

Păsărelele scâldându-se în baia razelor de soare, se întreceau să slăvească în cântecul lor tinerețea pământului, primăvara...

Într-o zi, o vrabie se așeză pe creanga pe care stătea agățata frunza uscată.

- Ia te uită! se miră ea. Cum de ai rămas aici ?

- Am rămas, fiindcă așa am vrut! Și am să rămân cât voi avea chef! răspunse frunza înțepată. Pe mine n-a putut să mă doboare nimeni!

- Asta o văd și eu, i-o întoarse vrabia. Se va găsi cineva să te trimită alături de suratele tale...

- Cine, mă rog?

- Primăvara!

- Primăvara?! răsă frunza. Iarna cea aprigă n-a fost în stare să mă desprindă de creangă. Mă voi teme de tinerica Primăvară?!

- Da! Da! Tocmai de tinerețea ei să te temi! mai ciripi vrabia și zbură la rosturile ei.

Cu fiecare zi care trecea, frunza credea că nu i se poate întâmpla nimic rău, că ea va trăi veșnic.

Dar iată că, într-o bună dimineața, chiar lângă locul unde coada frunzei se ține agățată de copac, coaja crengii plesni și la soare își scoase capul un mugure mic, mai mic decât cea mai mică mărgică.

- Dar tu, pipernicitule, cine ești și de ce ai răsărit chiar lângă crenguța mea?

- Eu sunt Primăvara și am răsărit unde mi-e locul!

- Primăvara, tu?! Tu, pipernicitule ?

- Ei, da, eu! Acum sunt mic, un mic muguraș, dar în mine se ascunde puterea Primăverii. Grăbește-te, frunză uscată, să cobori lângă suratele tale și fă-mi loc să cresc!

- Ce obraznic ești! se mânie frunza. N-am să mă desprind niciodată de aici!

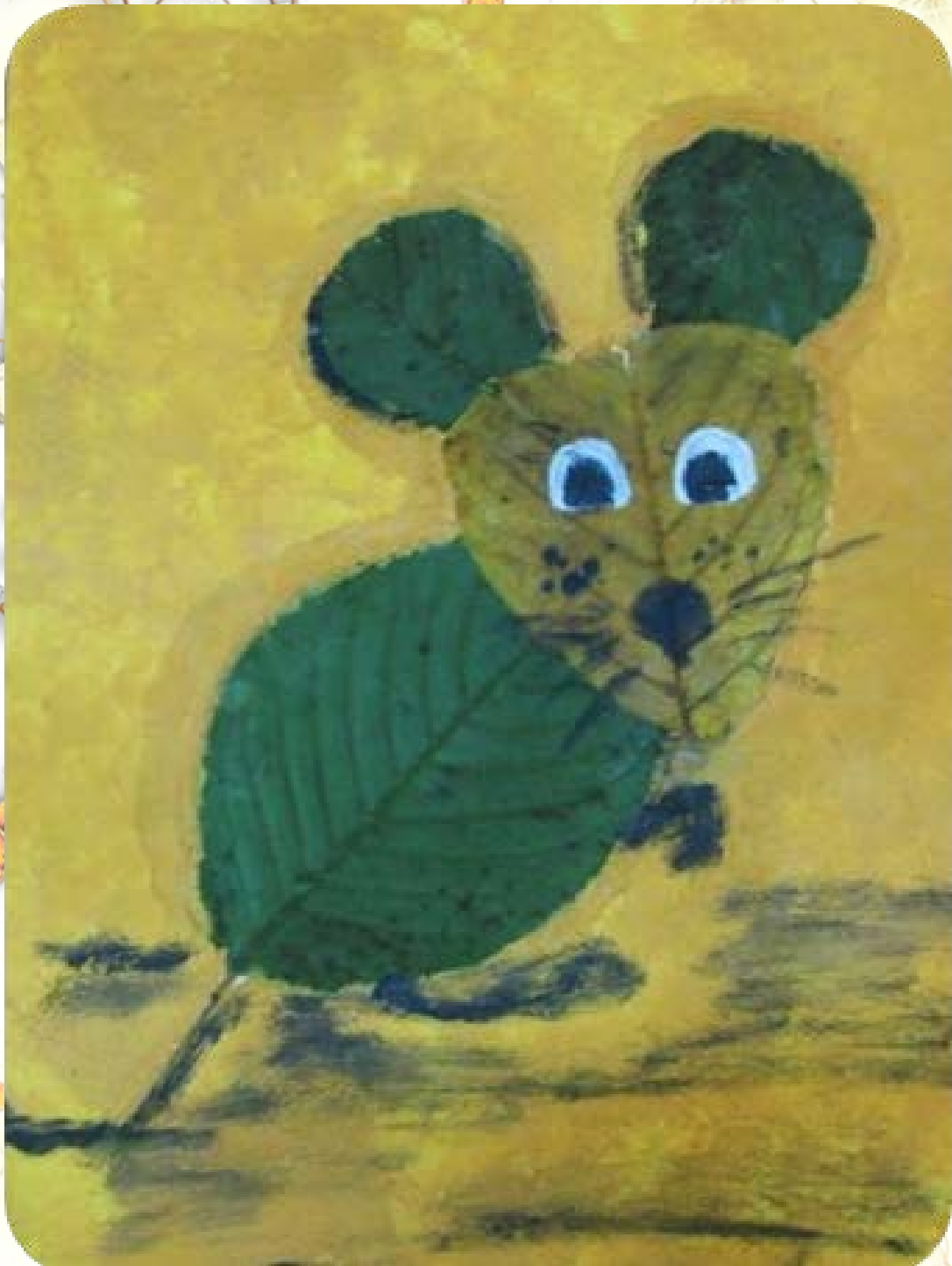
- Îți spun frumos, desprinde-te singură, nu mă face să te silesc eu!

- Tu, să mă silești pe mine?! se mânie și mai rău frunza uscată. N-au putut să mă înfrângă ploile toamnei, zăpezile și crivățul, și-o să mă tem de un pipernicit ca tine?!

- Dacă nu vrei să pricepi de bună voie că vremea ta a trecut, o să te silesc eu s-o pricepi!

Până la urmă, frunza fu nevoită să înțeleagă că mai puternic decât toate ploile toamnei, decât zăpada cea grea sau bicele crivățului, era mugurul acela micuț în care se ascundea „Puterea Primăverii”.

Ștefana Băilă, clasa a V-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Dragoș Nițu
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

PREZENTUL...

Stau cu laptopul în brațe căutând o idee bună. Mă uit în jur, cotrobăiesc prin toate colțurile peisajului pe care îl văd pe geam pentru descoperirea inspirației. Nu găsesc. Studiez planul apropiat, nici aici nu găsesc mare lucru.

Deja îmi pierd răbdarea. Stau de două ore la birou și nu am scris nimic. Imposibil să nu găsesc ceva interesant. Mă uit pe mâinile mele... doar niște pete de cerneală, de pix, mă uit pe ciorna de lângă calculator... tăieturi, ștersături și urechi de măgar, nimic interesant. Încep să desenez sperând că îmi va veni cumva imaginația. Niște flori, niște iarbă, o casă, o minge, niște copii... Poftim? Ce-oi fi pățit? Rup foaia. O altă tentativă de desenat eșuează. Un fluture uriaș lângă care stă un om cu aripi? Hai să fim serioși, nu există oameni cu aripi!

Treaba asta mă pune pe gânduri. Cred că am desenat asta instinctiv. Poate se petrece ceva în mine... cine știe?

Timp de vreo cinci zile m-am tot gândit la ziua aceea. De atunci tot încerc să desenez desene serioase care de obicei îmi ies. De data asta nicio șansă. Nu mai rezist! Parcă aș fi un copil!...

Asta e!

După o lungă perioadă de timp am ajuns la casa mea de acum douăzeci și cinci de ani. Totul s-a schimbat atât de mult! Înainte vedeam totul de la nivelul pervazului, acum mă simt de parcă aș avea picioaroange. Totul e atât de ciudat, copacul din spatele casei a fost tăiat, casa este acum pustie... Parcă încă o mai aud pe sora mea cum vorbea cu prietena ei: „Hei, Mări, ce-ar fi să facem o căsuță în copac unde să ne jucăm cu păpușile noastre, fără să ne deranjeze Miță cu prietenii lui!” iar noi le devastam casa aruncând cu crenguțe și pietricele numai ca să le supărăm.

Încep să mă uit pe birou, frunzăresc foi, dosare și tot felul de caiete și caietele.

Nu pot să cred că încă îmi mai pot vedea caietele de când eram mic... pline de pete de cerneală, urechi de măgar și foarte dezordonate. Incredibil ce caiete urâte aveam, fără coperte, murdare...

Mi-am mai găsit aici și primul bilețel de dragoste pe care trebuia să-l dau colegii de bancă, dar nu mi-am dus planul până la capăt. S-au jucat Ionuț și încă câțiva colegi de-ai mei cu el, de aceea era atât de motolot și de murdar. Când i l-am dat Irinei, s-a supărat pe mine și mi l-a dat înapoi. Mie nici că-mi păsa. M-am

jucat în continuare cu băieții de-a colegu' și colega. Voi mai țineți minte povestea primului vostru bilețel pentru o fată?

Dar acele momente în care părinții vă arătau desenele voastre de când erați mici, vi le mai amintiți? Ei bine, eu le am chiar aici sub ochii mei: desene cu flori de mărimea unei case, cu fluturași și fete cu aripi (care cică erau zâne), cu pajiști pline de flori și un soare cu ochi și gură... deși am fost băiat fiecare a avut momentele lui.

Acele ierni în care părinții ne uitau afară pe pârție toată ziua și când intram în casă erau îmbujorați de mama focului din cauza trântelor și bulgărilor luați în față la săniuș erau clipele mele preferate. De asemenea, zilele de vară erau absolut esențiale pentru noi. Toți voiam să fim adulți și îi imitam pe părinții noștri, după care ne jucam leapșa sau de-a v-ați ascunselea pe stradă. Apoi toamna când mergeam la școală aveam mâinile negre de la nuci. După ce negreala dispărea apăreau petele de cerneală. Erau atât de multe și nici nu se duceau. Eram năzdrăvani cum nu se poate.

Apoi am început să cresc. Lucrurile au început să devină serioase chiar dacă eu nu eram acomodat încă cu stilul acela de viață. Eu eram încă cu gândul la joacă și glume. Nu puteam să mă acomodez nici cum. Trecerea asta bruscă de la joacă la seriozitate m-a cam derutat puțin, recunosc. Încă mai credeam că desenul de care am fost mândru toată copilăria mea (care cred că reprezenta doi copii care se jucau cu mingea) era mai important decât orice alt exercițiu de matematică.

Chiar dacă atunci nu îmi dădeam seama de frumusețea acelor momente, acum aș da orice să mai trăiesc măcar odată clipele acelea alături de prietenii mei de odinioară.

Aceste amintiri sunt extraordinar de importante, pot spune chiar elementare fiindcă fără ele nu am putea trăi prezentul...

Însă prezentul nu te lasă să te întorci în trecut. Nu pot să cred că toate aceste lucruri de care v-am vorbit nu au fost decât în imaginația mea. Observ că o cură de amintiri din copilărie nu strică niciodată. Până la urmă tot am scris ceva...

Mărturisesc totuși că o parte din sufletul meu de copil va trăi pentru totdeauna în acea perioadă deosebită a vieții numită COPILĂRIE...

Teodora Minea, clasa a VII-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

RESCRIE POVESTEA

CĂPRIOARA

Adaptare după „Căprioara” de Emil Gârleanu

Căprioara știa că trebuie să se despartă de iedul ei. Trebuia să-l ducă la stâncile abrupte, unde era în siguranță. Dar erau foarte multe primejdii pe drumul spre stânci. Iedul zburda fericit, însă mama lui era foarte atentă. Trebuia să-și apere puiul. În întuneric, ochii lupului străluceau răutăcios. Încă o săritură și puiul ei era sfâșiat. A avut noroc, deoarece mama lui l-a văzut la timp și a alergat în fața puiului, oprindu-l pe prădător. A apărat puiul, luându-l în spate și fugind cât o țineau picioarele.

Din fericire, au ajuns la stânci și și-a ajutat puiul să urce din ce în ce mai sus. Era fericită că puiul ei era în siguranță.

Cristina Domnariu, clasa a V-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

VULPEA PĂCĂLITĂ DE URS

Adaptare după „Ursul păcălit de vulpe” de Ion Creangă

Era o dată o vulpe foarte șireată, care era foarte flămândă. Și cum s-a așezat ea la umbra unui copac, a văzut o căruță plină cu pește. Vulpea s-a urcat imediat în căruță și a încercat să dea jos toți peștii. Dar, la primul zgomot făcut, omul s-a întors și a văzut hoțul. A oprit imediat căruța și a alungat-o pe vulpe, iar ea s-a ales doar cu patru pești.

După un timp, vulpea s-a întâlnit cu ursul, care era și el foarte flămând, și ursul i-a spus vulpii:

- Cumătră, îmi dai și mie măcar un pește că sunt foarte flămând!

- Îmi pare rău, dar eu am muncit pentru acești pești! Du-te și fă rost de ei din râu, cum am făcut eu! Îți pui coada în apă și stai așa două ore și vei vedea câți pești vor veni la coada ta.

- Mulțumesc, cumătră!

Ursul s-a dus repede la râu și și-a băgat coada în apă cum a spus vulpea. Dar, norocul ursului era că veverița a venit să-l atenționeze pe urs că de fapt e păcălit și că o să rămână fără coadă. Furios, ursul a vrut să prindă vulpea și să o pedepsească. A luat o undița și a prins o mulțime de pești, așa cum trebuia, iar doua zi i-a povestit vulpii ce captură a reușit să facă urmând sfatul ei. Uimită, vulpea a încercat și ea și și-a băgat coada în râu două ore și a rămas fără coadă.

Morala:

Este bine să ai prieteni buni atunci când ești în impas.

Petra Pozdîrcă, clasa a V-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

INSPIRAȚIA ȘI CREATIVITATEA

Întotdeauna, când un copil se naște, odată cu el, apare un talent și arta universală se îmbogățește. Dar odată cu înaintarea în vârstă, creativitatea dispare datorită neîncrederii și a fricii de eșec.

Sursele de inspirație pot fi pretutindeni cu precădere în natură prin desăvârșirea ei, de la care avem foarte multe de învățat. Cele mai interesante jocuri cromatice le putem întâlni în mediul tropical, subacvatic, pe câmpurile multicolore, în dansul Aurorei Boreale, în curcubeul ce apare pe bolta cerească, dar și în succesiunea anotimpurilor, în penajul păsărilor și în mantia regală a animalelor.

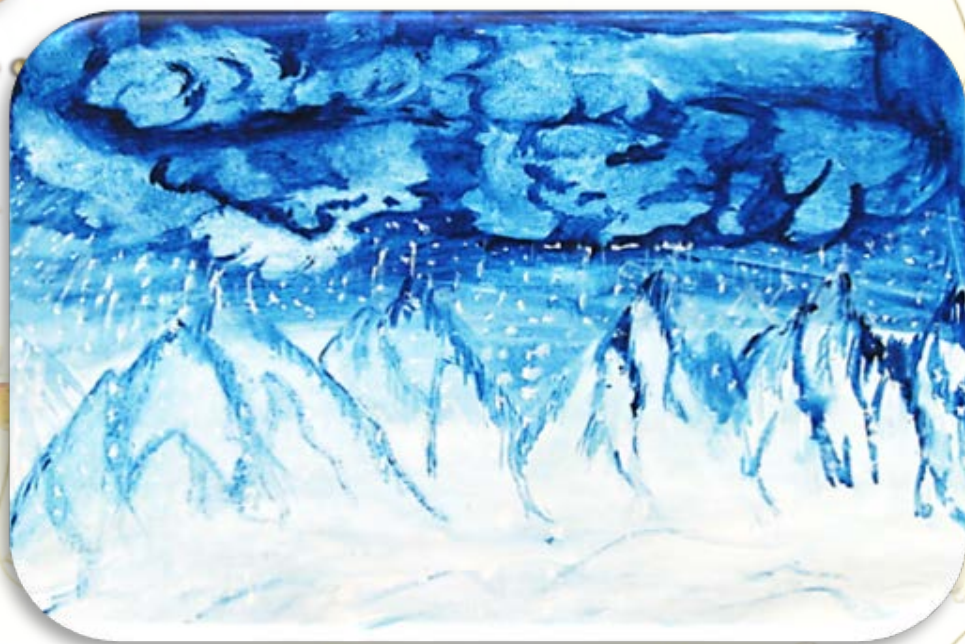
Prin căutarea emoțiilor autentice, în natură poți descoperi cele mai frumoase povești. Și odată cu ele și cele mai frumoase tablouri.

Hrănește-ți creativitatea pentru a o putea dezvolta. Nu frica de eșec!!

Carina Fleacă, clasa a VI-a
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Ioana Matei
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

Samuel Lazăr
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

TRENUL CEL CU NEPOȚEI

Un trenuț pe șine zboară,
E vacanță mare-n țară.
Trenu-i plin cu nepoței,
Care pleacă la bunici.

Uite-un moș cu mustăcioară,
De o oră stă în gară,
Își așteaptă, nepoțelul,
Iată-l vine, mititelul!

Moșul din desagă scoate.
Turte dulci, cireșe coapte.
- Hai mănâncă copilaș,
O fi greu pe la oraș.

Trenul pleacă mai departe,
Tuc, tuc, spre alte sate.

Trenule, tu nici nu știi
Câte griji și bucurii,
Aduci azi la toți bunicii
Ce-și așteaptă nepoței.

Cristian Bleoca, clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele I-VIII
Slimnic

TOAMNA

Cade frunza de salcâm
Îmbrăcând cărarea
Berzele s-au dus de-acum
Cenușie-i zarea!

În câng fluturi nu mai sunt
Păsări nu mai cântă
Plutesc neguri pe pământ
Vântul tot frământă.

Pic cu pic pe geamul lin
Ploaia se prelinge
Nu e soare nici senin
Cerule parcă plânge.

Paula Maria Genescu,
clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele
I-VIII Slimnic

A CĂZUT ÎNTÂIA BRUMĂ

A căzut întâia brumă
Și-au rămas copacii goi,
Toamna trena și-o adună
vrea să plece de la noi.

Pleacă toamna, iarna vine!
Nu-i nimic ne pare bine,
Peste frunze vor cădea,
Fulgii albi, fulgii de nea.

Crizantemele-s brumate,
Toate florile-nghețate,
Dimineața-i ceață, rece,
Vine iarna, toamna trece.

Și pădurea-i supărată,
Și-a pierdut podoaba toată.
Cântăreții îi plecară,
Vor veni la primăvară.

Codruța Tăvală, clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele
I-VIII Slimnic

TOAMNA

Toamna e de roade plină,
S-a copt fructele-n grădină,
Mere rumene, frumoase,
Pere galbene zemoase,
Struguri aurii în vii,
Prune mari și brumării,
În cămară le vom pune
Căci la iarnă vor fii bune.

Ploi mărunte încep să cadă,
Dealurile sunt pustii,
S-au sfârșit de prin ogradă,
Jocurile de copii.

Paula Mihai, clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele
I-VIII Slimnic

PRIMĂVARA

Primăvara a venit,
Soarele a răsărit
Totul este înverzit
Și insecteșea au ieșit.
Din somn ele s-au trezit
În văzduh s-au răspândit.
Totul este înflorit,
Primăvara a venit.

Dariana Mașca, clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele
I-VIII Slimnic

PRIMĂVARA

Primăvara a sosit,
Soarele a răsărit,
Florile au înflorit,
Și codrii au înverzit.

Să vă aducă bucurie,
Florile cu gingășie,
Soarele cel arzător,
Fără nici măcar un nor!

Andreea Florea, clasa a VI-a
Școala gimnazială cu clasele
I-VIII Slimnic

Bianca Nedelcu
Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

IARNA

Peste dealuri masive cu copaci triști și pustii bate un vânt rece ca gheața. Fulgii cad spre pământ printr-un dans încontinuu. Natura adormită se apleacă în fața cerului rece. Frigul nemilos a pătruns până în scoarța copacilor. Sunetul crengilor înghețate se aude de departe. E iarnă, cerul s-a deschis și cerne o ploaie de stele albe. Casele acoperite cu zăpadă strălucesc în lumina unei raze rătăcită de soare. Magia iernii, adierea ușoară a vântului tăios îmi rumeneau obrajii, fulgii gingași se așterneau într-un dans amețitor peste întreg oraș, formând un covor alb precum spuma laptelui, care se așterne sub uimirea ochilor mei împingându-mă să-mi continui drumul. Totul era acum pregătit, păsările pleacă demult, fulgii dansau neîncetat, umezindu-mi mereu obrajii la fiecare pas. Copii făceau oameni de zăpadă aducându-mi aminte de copilărie. Pomii se făceau cu noua lor podoabă cristalină, care le frângea crengile sub puterea frumuseții neînchipuite. Din hornurile caselor ieșea fumul cenușiu care trezea fiori în ființa mea. Gândurile mă împingeau spre casă, la ciocolata caldă făcută de mama mea. Din acea zi mi-am dat seama de frumusețea cu care magia iernii își făcu loc în inima mea.

Diana Vintilă, clasa a VIII-a
Școala gimnazială cu clasele I-VIII Slimnic

IARNA

Ninge, ninge mereu. Fulgii mari plutesc în văzduh și se aștern într-un covor din ce în ce mai pufos. Zăpada scânteietoare împodobește copacii cu ghirlande și par ca niște figurine de zahăr.

Deși iarna este cumplită și viscolul frământă lumea, derdelușul este plin de copii veseli cu obrajii aprinși. Casele sunt pitite sub căciuli mari și albe și sunt înconjurată de un câmp de cristal.

Este un peisaj mirific: covorul moale și pufos de zăpadă domină pământul care pare mort. Singurele urme de viață le reprezintă copiii zglobii, fumul care se ridică deasupra caselor și însatalațiile ce împodobesc străzile, vitrinele și copacii. Acestea simbolizează sărbătorile de iarnă în sufletele noastre.

Iarna este ca o zână albă ce însoțește sania ei de argint trasă de reni pe meleagurile noastre. Ca o adevărată războinică ea pune stăpânire pe pământ. Cerul este posomorât și trist, iar soarele, prizonier în spatele draperiilor de nori grei și amenințatori.

Iarna așează peste întinderi o dantelă albă strălucitoare, țesută mărunț cu miliarde de cârlige și ace.

Acest peisaj de iarnă, pare desprins dintr-un basm, se întâlnește tot mai rar de aceea este ceva neprețuit, ce fiecare dintre noi ar trebui să experimenteze măcar o dată în viață.

Maria Cosma, clasa a VIII-a
Școala gimnazială cu clasele I-VIII Slimnic

IARNA

A venit și pe la noi iarna cu multă zăpadă. Ninge atât de frumos, încât nu poți să te abții să nu ieși afară și să te joci prin omătul cel rece și pufos.

Cerul e ca leșia și e frig. Norii plumburii și grei cern zăpada albă ca spuma laptelui cu nemiluita, repede și cu fulgi mari. Totul e amorțit sub oceanul de ninsoare. Crăiasa Zăpezilor, pe cine vede că-i calcă plapuma cea pufoasă, îi face umerii albi și grei neinteresând-o cine este. Soarele rotund și palid, se arată cu frică printre norii cei reci. Vântul șuieră prin crengile cercelate ale copacilor, cu senzația că într-adevăr a venit iarna cea bogată în sărbători.

Casele împodobite cu zăpadă cristalină dorm liniștite sub acoperișurile încărcate de omăt, aranjate cu ghirlande de cristaluri.

Cristina Tatu, clasa a VIII-a
Școala gimnazială cu clasele I-VIII Slimnic

Cârstea Daria
Negrea Ioana

Fluturile și pisica

Căldăraș Mihai → scoala specială nr. 1

Într-o zi însorită de primăvară, pisica se plimba prin pădure. Fluturile zbura fericit, când o broască răcoasă îl prinse cu limba ei lungă. Pisica îl văzu pe bietul fluturaș și se repezi la broască, ca să salveze mica insectă. După ce s-a văzut scăpat, îi

promise pisicii că îi va rămâne dator. De atunci au devenit cei mai buni prieteni!

Daria Cârstea, Ioana Negrea
Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu
Mihai Căldăraș
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă nr. 1 Sibiu

LEGENDA MICULUI JACK ȘI A CÂINELUI SAU SPIKE

Într-o zi micul Jack a ieșit din casă pe când mama sa era prin sat, iar tatăl său era la coasă. A sărit gardul de lemn putrezit împreună cu câinele său, Spike. Fiindcă nu știa nimeni pe unde sunt, părinții împreună cu câțiva săteni au început să-i caute. Cei doi, Jack și Spike, obosiți fiind, s-au așezat la umbra unui copac bătrân, ce se numea "Înfrunzitu" deoarece nu se desfrunzea niciodată; după ce s-au odihnit și-au luat rămas bun de la copac și au plecat mai departe. Lăsându-se întunericul, băiatul a vrut să se oprească și să înnopteze. O voce îi șopti să nu-i fie teamă pentru că o să-l păzească de rele; acea voce era Argintăria, numită așa pentru că era strălucitoare ca argintul. A doua zi Jack și Spike au plecat mai departe; pe la amiazi se topeau de căldură din cauza soarelui încăpățânat numit Auriul. Jack i-a spus soarelui să ardă mai încet că altfel o cheamă în ajutor pe Argintăria. Auriul și-a cerut scuze. Mai târziu au ajuns la o poartă unde erau așteptați de o zână. Trecând de poartă au găsit sute de zâne cu care s-au jucat. Într-un târziu cei doi și-au luat rămas bun de la zâne și au plecat către casă bucurându-se să-și întâlnească părinții. Acum, Jack stă și se gândește dacă toate acestea au fost adevărate sau au fost doar o închipuire.

Alexandru Țuca, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

LEGENDA TOAMNEI

Într-un ținut îndepărtat trăia Bătrânul Anotimpurilor cu cele patru fiice ale sale: Primăvara, Vara, Toamna și Iarna. Fiecare era de o frumusețe aparte, iar bătrânul le iubea la fel de mult, ele fiind lumina ochilor săi.

La vremea potrivită marele Ceas al Timpului, care guverna acea împărăție, a arătat că era timpul ca cea de-a treia fiică să-și înceapă călătoria spre ținutul oamenilor.

Urma să le aducă acestora multe și bogate daruri pregătite din timp: flori delicate și înmiresmate de la Florarul Împărăției, culori din cele mai blânde și luminoase de la Pictorul Magic, ploii bogate și mănoase din Cămara Cerului, roade gustoase de la marele Grădinar și multe altele. Dar Toamna nu era prea încântată ea dorind și altceva care să o facă mult mai frumoasă și mai iubită de oameni.

- Dar ești minunată, îi spuse Bătrânul, ce ți-ai putea dori mai mult ?
- Aș vrea ..., se gândi ea îndelung, ca Soarele să strălucească doar pe mine.
- Dar acest lucru nu e posibil. Soarele este prietenul vostru, deci și al surorilor tale. Lumina sa neprețuită vă însoțește pe fiecare în călătoria voastră.
- Dar eu vreau ca Soarele să fie doar al meu, de fapt... să fiu chiar eu Soarele.
- Ce gând mai e și acesta? întrebă mirat Bătrânul Anotimpurilor. Frumusețea ta e dată de veșmintele deosebite pe care le porți și de toate darurile cu care ești împodobită.
- Dacă nu vrei să poruncești Soarelui ce ți-am spus, atunci anul acesta nu plec în călătorie și nu-mi pasă ce vor crede oamenii.

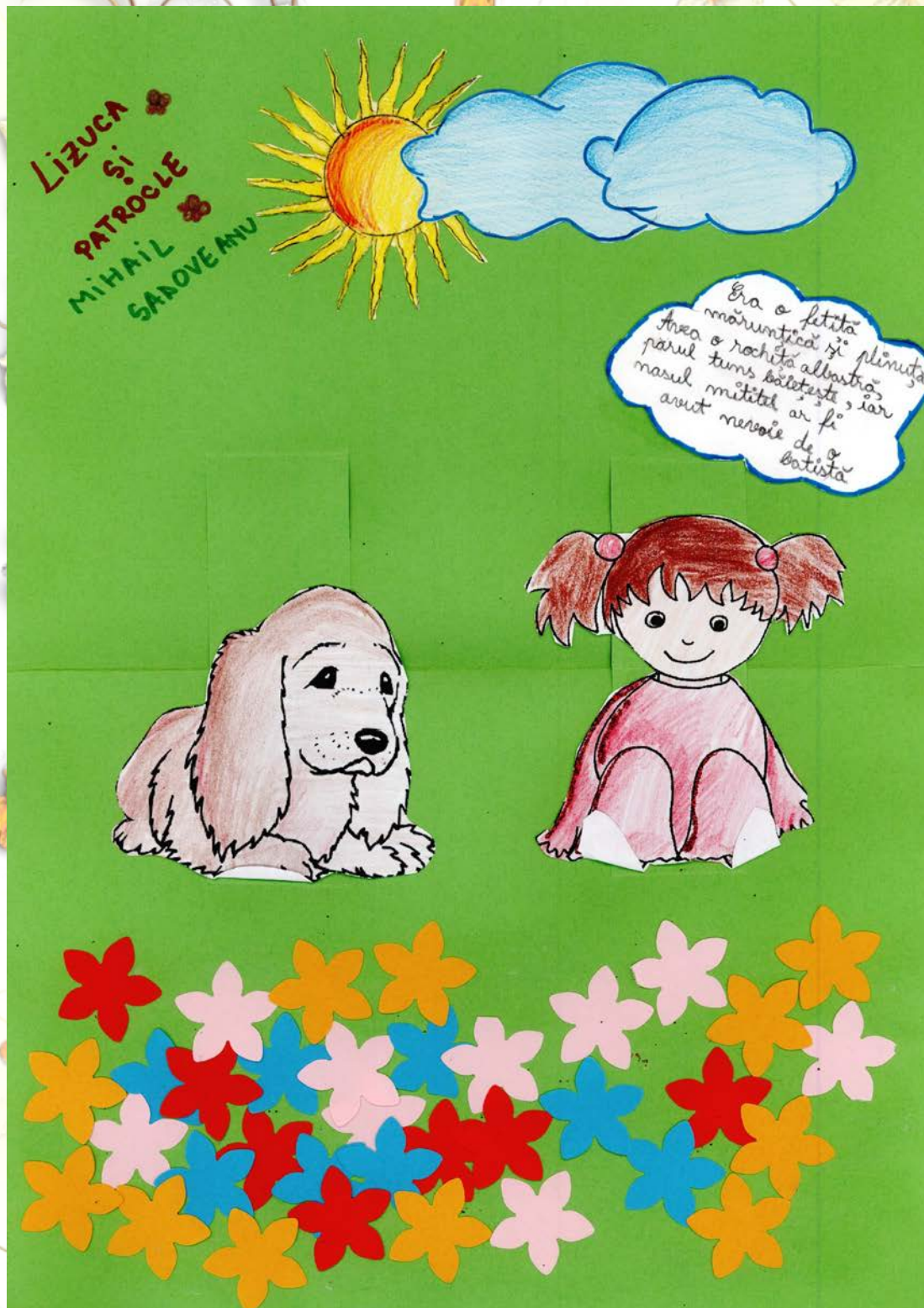
Văzând că fiica sa era încăpățânată în hotărârea sa și nu mai putea să facă nimic, bătrânul s-a retras pentru a cugeta. Fiica sa devenise mândră și aprigă în dorințele ei. După un timp o chemase și îi spuse:

- Dacă vei pleca la vremea potrivită, când te întorci te îmbrac în cea mai frumoasă haină din câte au existat vreodată. E o haină cum nu există pe lume; dar ai de făcut un singur lucru: să aduci în coșul tău toate razele de soare, și când le vei strânge pe toate, vei străluci ca niciodată, căci vei fi îmbrăcată în haina soarelui.

Și de atunci Toamna încearcă în fiecare an să adune cât mai multe raze de soare pentru a primi de la tatăl său haina cea minunată. Dar Soarele deseori se retrage în spatele norilor sau se ascunde printre copaci.

Razele sale nu sunt pentru cei mândri și încăpățânați sau pentru cei care au îndrăzneala de a se crede Soare.

Andrei Ciobanu, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

LIZUCA
și
PATROCLE
MIHAIL
SANOVEANU

Era o fetiță
mărunțică și plinută
Avea o rochiță albăstră,
parul tuns bălățește, iar
nasul mițitel ar fi
avut nevoie de o
batistă

Teodora Bratu, Teodora Trif
Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu

PRIMĂVARA

Într-o zi, de dimineață trag draperiile și văd împrejurimea împodobită ca un curcubeu, copacii fiind înfloriți cu flori diferite: roșii, albe, roz. Florile colorate acoperă iarba netedă și verde. Ghioceii au răsărit de sub zăpadă. Soarele strălucește împrejur, dând o viață armonioasă. Primăvara începe repede și te bucură cu frumusețile ei, mai ales știind că o să vină fructele gustoase provenite din florile colorate. Oricui îi place primăvara, când vezi sute de culori după o iarnă lungă și rece. Animalele au puii lângă ele, iar albinele zboară harnice din floare în floare.

Alexandru Țuca, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

TOAMNA

Toamna este un fenomen extraordinar și fascinant, de o frumusețe deosebită. Recoltele se strâng din grădină și de pe câmp, animalele își pregătesc culcușul pentru iarnă, iar frunzele îngălbenite și veștejite căzute pe pământ alcătuiesc un covor multicolor. În aer se simte un miros plăcut. Copiii sunt fericiți să ajute la culesul strugurilor, știind că vor fi răsplătiți cu un păhărel de must din zeamă acestora.

Oana Țâmpău, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

GHIOCELUL

După ce a trecut iarna grea, au înflorit ghioceii, chiar de ziua mamei mele. Din grădina mea cu flori am cules un buchețel de ghiocei; în spatele meu a rămas un ghiocel mic și plâpând. M-am gândit să-l iau și pe acesta împărțind ghioceii în două buchețele: pentru mama și pentru bunica mea. Le-am legat cu două fundițe roșii și le-am dat; s-au bucurat amândouă spunând că am făcut bine că nu am lăsat ghiocelul mic în grădină.

Mama a fost mândră de mine.

Ștefania Andreea Rusu, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

O SCRISOARE CĂTRE MOȘ CRĂCIUN

• Iarna a venit în mare grabă. Fulgii de nea și-au făcut apariția; au așternut pe jos un covor alb, pufos. Zăpada dădea o atmosferă de Crăciun deja din luna noiembrie. O fetiță de 7-8 anișori privea pe geam fulgii de zăpadă cum cădeau lin pe pământ. Ea se gândea să-i scrie deja Moșului o scrisoare. Și a început să scrie:

Dragă Moș Crăciun,
Eu îmi doresc o păpușă și, dacă s-ar putea,
multă sănătate, fericire și noroc familiei mele.
Bunicii mele să-i aduci o pereche nouă de ochelari,
iar mie, dacă ai putea, o surioară.

Cu drag, Camelia.

• Seara Crăciunului venise și fetița era nerăbdătoare să ajungă și Moșul; s-a dus la culcare, dar era cu gândul tot la Moș Crăciun. Pe lângă păpușa dorită, ochelarii bunicii și multe dulciuri, Moșul a lăsat și o scrisoare:

“Dragă Camelia, surioara ta va ajunge abia peste nouă luni.
Cu drag, Moșul”.

Camelia i-a mulțumit Moșului prin note bune la învățătură și prin cuminența ei.

Raluca Alexandra Chertes, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

ȘOARELELE ȘI PISICA

GR. ALEXANDRESCU

Alex Heremiaș, Maria Prodan, Haj Hassan Gharaci Roxana, Amalia Căpățână
Colegiul Național "Gheorghe Lazăr" Sibiu

POEZIE DE TOAMNĂ

Toamnă, toamnă aurie
Ai adus peste câmpie
Covor de frunze ruginite
Și zile cu ploii cernite.

Toamnă, toamnă aurie
S-au stors strugurii în vie,
Porumbul s-a recoltat
Oile trec la iernat.

Toamnă, toamnă aurie
Tu faci bolta plumburie,
Aduci ploii, aduci răcoare,
Și- n zbor păsări călătoare.

Toamnă, toamnă aurie
O căciulă brumărie.
Ne aduni pe toți în casă
Pentru iarna friguroasă.

Andreea Chiriac, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente
Sever

TOAMNA

Toamna a sosit în vii,
Strugurii s-au copt, copii
Hai cu toții să-i gustăm
Și din ei să n-nfructăm.
Toți sunt copti, gata făcuți,
Și-i așteaptă pe micuți.
Fruce, așteaptă în panere
Gutui, prune, mere, pere
Să gustăm din fiecare
În a noastră nerăbdare.
Din păcate trandafirii
Discută încet cu crinii:
-Ce ne facem noi acum ?
Uite a căzut și bruma
Nu mai este mult
Și cerul va fi cernut.

Denisa Coșercar, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente
Sever

TOAMNA

Vine ploaia, bate vântul
Frunze cad din pom de-a rândul
Doar un cuc de poleială
Cântă-n plopii de la școală.
S-au copt merele-n livadă,
S-au copt prune, s-au copt pere
El nu vine și nu cere
Își ia doar la revedere
De la vara care pierе.

Andreea Chiriac, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

TOAMNA

Peste codru, peste iarbă
A căzut o brumă albă,
Frunza roșie gălbuie

Până sus, la cer se suie.
Pe fiiioarele de vânt
Se așează pe pământ.
Iară urcă, iar coboară
Fluturând hai-hui hoinar
Liberă, dar gălbenită
E de toamnă păcălită.
Într-un fag e - o veveriță,
Cu șorț și basma pestriță.
De cu zori culege șir,
Un păianjen fir cu fir
Leagănă pânza prin ierburi
Un bondar cu multe treburi
Bâzâie prin luminăș.
Stupu-i plin la urdiniș,
De albine lucrătoare
Încărcate cu ulcioare.

Ștefania Rusu, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

„Cazul Jane Eyre” de Jasper Fforde
Flavia Barbu, clasa a VII-a, Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu

IARNA

A sosit la noi pe stradă,
Iarna cea strălucitoare
Și ne- aduce în desagă
Sărbători încântătoare.

Cerul cerne norii,
Noi ne bucurăm
Printre toți fulgușorii
Acum ne distrăm.

Luminițele umplură
Chiar acum tot satul
Și pe case și prin luncă,
Până chiar și bradul.

O dată un fulgușor,
Mi-a zis o poezie
În momentu – acesta
Ți-am zis-o și ție.

Denisa Coșercar, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente Sever

A SOSIT PRIMĂVARA!

Primăvara a sosit,
Fluturașii umblă-n zbor,
Ghieceii au înflorit,
Câmpul iată-l înverzit.

Bate vântu-ncetișor,
Fluturașii umblă-n zbor,
Primăvara este aproape,
Iarna a plecat departe.

Soarele-ncălzește câmpul,
Păsările zboară-n stol,
Izvoarele curg la vale,
Ploile sunt tot mai rare.

Darius Ținu, clasa a V-a
Școala Gimnazială Axente
Sever

Zece negri

mitotei

Agatha Christie

Cristina Balea
Liceul Teoretic „Gustav Gündish” Cisnădie

Un fel de Cenușăreasa

Autori și actori:

Teodora Minea (scriitor)

Oana Balaci (Cenușăreasa)

Andrada Ion (Print)

Alexandra Nuțu (Mama vitregă)

Iulia Stănesci (prietenul scriitorului)

Sergiu Crapciu (șeful scriitorului)

Scriitorul: *Scriitorul intră în scenă vorbind la telefon.* Da, da, știu, am fost la prezentarea aia de carte, a fost groaznică! Autorul acela avea niște ticuri verbale... cred că nici el nu înțelegea tot ceea ce vorbea! Nici nu știu cum a putut să scrie o carte! *Intră șeful în scenă.* Până la urmă... Vai, trebuie să închid!

Șeful: Ce este asta?

Scriitor: *Încurcat.* Nu-i nimic, nimic...

Șef: Atunci unde este manuscrisul?

Scriitor: Era... e... păi...

Șef: Deci unde este?

Scriitor: Păi... nu știu!

Șef: Cum „nu știi”? Trebuia să mi-l dai astăzi!

Scriitor: Știu că trebuia să vi-l dau astăzi dar... Cred că e pe aici pe undeva...! Mai dați-mi răgaz să-l caut! Chiar nu-l găsesc, sunt prea multe foi...!

Șef: Realizezi că o să îmi pierd slujba din cauza ta, nu?... Nu?

Scriitor: Da...

Șef: Aveam nevoie de manuscris azi! Nu mă interesează! Unde este?

Scriitor: Pe aici pe undeva!

Șef: Atunci dă-mi-l! Azi am nevoie de el, nu altcândva!

Scriitor: Mai lăsați-mă... nu știu cât să vă spun... ca să pot să-l încep... a, nu, nu, de terminat e terminat, trebuie doar să-l găsesc! E terminat!

Șef: Bine! Îți mai dau o singură zi. Nu mai mult!

Scriitor: Două.

Șef: O singură zi, altfel vei trăi pe străzi, ca un șobolan! Pricepi?

Scriitor: Bine. *Șeful pleacă nervos.* La revedere! Bun! Calmează-te! Trebuie să-ți plătești chiria! M-apuc, trebuie să scriu ceva până mâine, altfel...! Actorii au venit? Perfect. Să începem decu cu intrarea Cenușăresei în cameră. *Scriitorul se răzgândește și schimbă ordinea personajelor.* Nu, schimbăm. *Cenușăreasa iese din scenă.* Intră mama vitregă în cameră. Ia un loc și se apucă de citit. Acum intră Cenușăreasa în cameră măturând sfioasă...

Cenușăreasa: Mamă...

Mama vitregă: Pentru tine, doamnă.

Cenușăreasa: Mda... Vroiam să te întreb... Era o petre... o întrunire cu colegii, foarte importantă, deseară. Foarte importantă și trebuie să fiu și eu acolo. Pot... pot să merg?

Mama vitregă: Du-te.

Cenușăreasa: Doar că mai e o problemă... Îmi trebuie o rochie.

Mama vitregă: Dar asta de pe tine ce are?

Cenușăreasa: Asta?

Mama vitregă: Da.

Cenușăreasa: E de casă...

Mama vitregă: Păi și?

Cenușăreasa: E murdară și ruptă, și... Cum să mă duc așa?

Mama vitregă: Doar știi că e singura ta rochie. De ce nu ai avut grijă de ea?

Cenușăreasa: Fiindcă eram prea ocupată să le îngrijesc pe ale voastre!

Mama vitregă: Păi de ce crezi că te ținem? Și așa, nu ești în stare de nimic altceva.

Cenușăreasa: Dacă nu era tatăl meu voi nici nu ați fi fost aici, în casa asta, da?

Mama vitregă: Ce-ai spus? *Se ridică și o amenință cu cartea.*

Scriitor: Hei! Nu ți-am spus să te ridici la ea. Te rog stai jos!

Mama vitregă: Du-te și... spală vasele. Nu mai stai aici de pomană!

Scriitor: Dar, după ceva timp pleacă și mama vitregă. *Actorii ascultă de indicațiile scriitorului.*

Cenușăreasa mătură în continuare... când prințul ajunge în sfârșit la casa ei.

Prințul: *Către scriitor.* Cum și-ar putea cineva pierde un papuc de genul acesta?

Scriitor: Asta nu era în replici! Ți-am spus să nu mă mai întrebi în timpul reprezentației!

Prinț: *Aparte.* Cine o fi amețita? *O vede pe Cenușăreasa și o place.*

Cenușăreasa: *Aparte.* Ce o fi și cu tipul ăsta la casa mea? E drăguț totuși...

Prinț: *Aparte.* De ce o fată așa frumoasă ca ea ar trebui să măture prin casă?

Cenușăreasa: *Aparte.* Sigur e pentru surorile mele. Ele mereu primesc mai multă atenție decât mine.

Prinț: *Aparte.* Bun. Adună-te! *Către Cenușăreasa.* Bună.

Cenușăreasa: ... Bună.

Prinț: Am un mesaj pentru doamna Victoria. O cunoști cumva?

Cenușăreasa: Mda... E mama mea.

Prinț: Atunci aș putea să ți-l dau ție și tu să îl dai ei.

Cenușăreasa: Sunt cam certată cu ea dar pot.

Prinț: Perfect. Aaa, aș mai avea un mesaj să îți transmit.

Cenușăreasa: Mie?

Prinț: Da. De ce te miri?

Cenușăreasa: Credeam că e pentru surorile mele.

Prinț: Nu, nu. În mesajul ăsta un bărbat vrea să-ți spună că te place.

Cenușăreasa: Vai, domnule! Vă bateți joc de mine!

Print: Ai auzit cumva de William?

Cenușăreasa: Cred. Nu erai chiar...

Print: ... E un bărbat frumos, inteligent... E chiar print! Doar că nu știe dacă și tu simți la fel.

Cenușăreasa: Dacă l-aș vedea aș putea să-mi fac o părere despre el...

Print: Vrei să-l chem?

Cenușăreasa: Cu mare plăcere.

Printul iese din scenă, se întoarce și face o reverență spre Cenușăreasa, iese și intră din nou.

Print: Ei...?

Cenușăreasa: Dar nu te-am văzut decât pe tine.

Print: Ah...

Cenușăreasa: Te pomeni că chiar tu erai!

Print: Da, eu sunt! Ei, ce spui, mă placi?

Cenușăreasa: Păi... Sunt și eu cam rușinoasă...

Print: Îmi ajunge răspunsul ăsta! *O îmbrățișează.*

Scriitor: Hei, nu cumva ai uitat ceva?

Print: Papucul! Știi că ți se va părea ciudată întrebarea dar... nu cumva ai uitat un papuc la petrecerea de aseară?

Cenușăreasa: Ba da. Al meu este.

Mama vitregă: Ce petrecere?

Print: *Către scriitor.* Salvează-ne!

Scriitor: Nu, schimbăm! *Scriitorul se răzgândește din nou.*

Scriitor: Se privesc cu pasiune în ochi și se...

Prietenul scriitorului: Prietene!

Scriitor: Prietene!

Prietenul scriitorului: Ce faci?

Scriitor: Păi ce să fac... scriu. A venit șeful și m-a certat rău de tot așa că trebuia să mă apuc.

Prietenul scriitorului: Asta seamănă cu Cenușăreasa!

Scriitor: Păi chiar este Cenușăreasa.

Prietenul scriitorului: ăsta-i sfârșitul?

Scriitor: Da, sfârșitul, cea mai frumoasă parte!

Prietenul scriitorului: Nu pot să cred! Ai schimbat sfârșitul.

Scriitor: Asta e și ideea. Să fie nou și inedit.

Prietenul scriitorului: Totul e dus pe apa sâmbetei! Dacă acum, undeva în univers se va deschide o gaură neagră și ne va absorbi pe toți...! Ai distrus comuniunea om-natură!

Scriitor: Ce? N-are nici un sens!

Prietenul scriitorului: Mă rog! Unde este mama vitregă?

Scriitor: Ea nu trebuie să fie aici! *Către mama vitregă.* Nu ți-am spus să vii! Poți să pleci.

Prietenul scriitorului: Și Cenușăreasa nu trebuie să stea aici, ea trebuie să spele vase!

Scriitor: Nu, ea e îndrăgostită de prinț! Ea trebuie să stea aici! *Către Cenușăreasa.* Unde pleci?

Prietenul scriitorului: Dar prințul nu e îndrăgostit de ea!

Scriitor: Cum să nu fie? Eu care am scris asta îți spun că așa este!

Prietenul scriitorului: El e îndrăgostit de surorile ei...!

Scriitor: Ba nu...! *Ies certându-se din scenă.*

Prinț (actor) : Asta...

Cenușăreasa (actor) : ... a fost ...

Mama vitregă (actor) : ... ciudat.

Cenușăreasa (actor) : Măcar mi-am terminat treaba pe ziua de azi. Sper să-mi primesc banii...

Mama vitregă (actor) și *Cenușăreasa* (actor) *se așează pe jos și încep să chicotească, uitându-se la public...*

Prinț (actor) : Și eu când îmi primesc sărutul?

Mama vitregă (actor) + **Cenușăreasa** (actor) : Mai taci mă...!

Prinț (actor) : După ce pleacă fetele. Ei, sunați-mă!

Cadre didactice participante la proiectul „Ștafeta poveștilor”

Liceul de Artă

Vancu Camelia
Delcă Delia
Onisie Camelia

Școala Gimnazială Avrig

Rotari Elena
Armean Maria

Școala Gimnazială Axente Sever

Cîmpineanu Maria
Goga Camelia
Novac Camelia
Dumitru Constantin

Liceul Teoretic Gustav Gundisch Cisnădie

Luca Laura
Ciucă Olimpia
Văleanu Marina
Marina Grațiana-Maria
Galaftion Laura

Colegiul Național Gheorghe Lazăr Sibiu

Rusu Marinela Tatiana
Ciobotă Corina
Vrejea Iuliana
Muntean Florin
Cojocaru Gabriel
Șerban Victoria
Chiribuță Rita
Ciobănuț Marcela
Burtan Iuliana
Ursu Antonia
Filip Raluca
Bunea Daniela

Colegiul Național Octavian Goga Sibiu

Radu Laura Cristina
Bratu Luiza

Școala Gimnazială Regina Maria

Stângu Florinela
Spînciu Daniela

Tordai Inke
Șandru Mirela
Munteanu Anca
Potovel Stela
Sorica Gabriela
Mohanu Corina
Crețu Doina
Micu Sîrbu Daniela
Prodan Liliana
Pastramă Delia
Lică Claudia
Stoica Sabina
Salade Maria
Zotică Laura Gabriela
Negru Camelia-Laura
Bersan Ana Maria
Silea Camelia

Părău Sanda Liliana
Irșic Ioana Anca
Giusseppe Bothar

Școala Gimnazială Slimnic

Cadrele didactice care s-au implicat în realizarea lucrării „Ștafeta poveștilor”

Școala Gimnazială Slimnic

Părău Sanda Liliana
coordonator proiect

Școala Gimnazială Avrig

Rotari Elena Școala
coordonator proiect

Școala Gimnazială Axente Sever

Cîmpineanu Maria
coordonator proiect

Colegiul Național Gheorghe Lazăr Sibiu

Rusu Marinela Tatiana
coordonator proiect

Colegiul Național Octavian Goga Sibiu

Școala Gimnazială Regina Maria

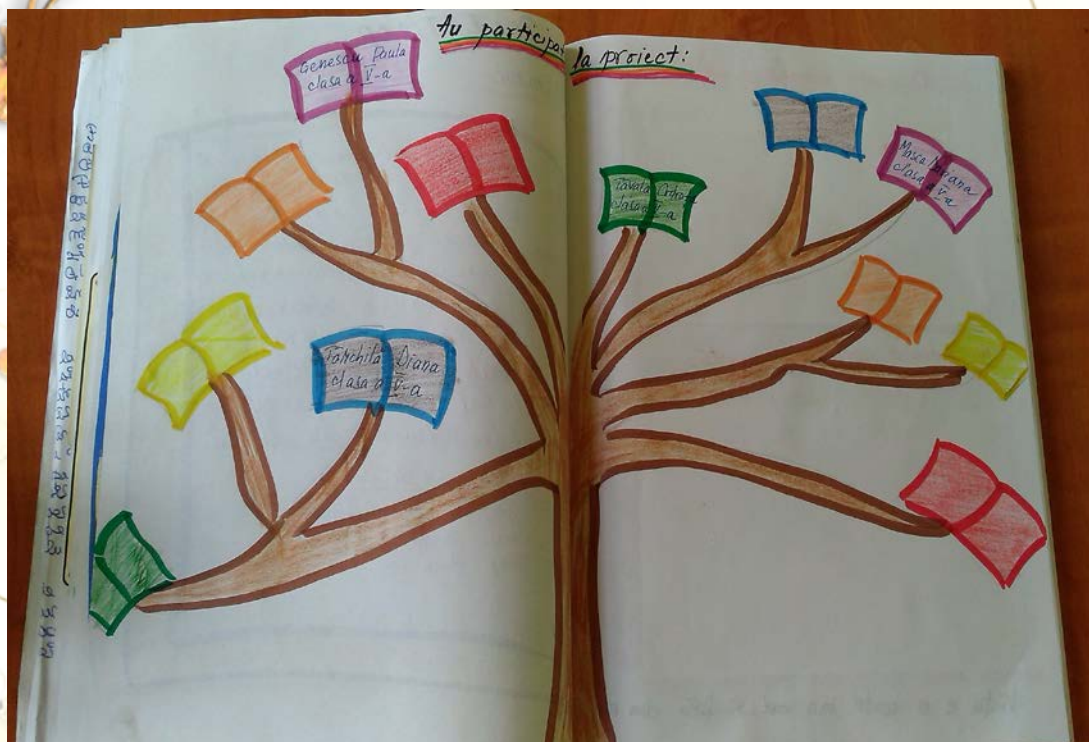
Ciobotă Corina
Vrejea Iuliana
Muntean Florin
Cojocaru Gabriel
Șerban Victoria
Chiribuță Rita
Ciobănuț Marcela
Burtan Iuliana
Ursu Antonia
Filip Raluca
Bunea Daniela

Radu Laura Cristina
coordonator proiect
Bratu Luiza

Stângu Florinela
coordonator proiect
Spîneiu Daniela
Tordai Inke
Șandru Mirela
Munteanu Anca
Potovel Stela
Sorica Gabriela
Mohanu Corina
Crețu Doina
Micu Sîrbu Daniela
Prodan Liliana
Pastramă Delia
Lică Claudia
Stoica Sabina
Salade Maria
Zotică Laura Gabriela
Negru Camelia-Laura
coordonator proiect
Bersan Ana Maria
Silea Camelia

Școala Gimnazială Slimnic

CUPRINS

BIBLIOTECA FEREASTRĂ
DESCHISĂ SPRE NENUMĂRATE
VIEȚI / 5
VIAȚA DINTR-UN BOBOC / 7
JOCUL FĂRĂ DE SFÂRȘIT / 10
ÎMPĂRĂȚIA DE GHEAȚĂ / 12
PROFESOARELE / 13
NE JUCĂM DE-A DELTA DUNĂRII
/ 18
ÎN AȘTEPTAREA VERII / 19
BUNICA / 19
DILEMA / 21
ANDREI / 22
MUNTELE, IARNA ACEASTA / 24
POVEȘTEA UNUI COPAC / 25
CĂLĂTORIE ÎN SPAȚIU / 27
TRĂIRE DE TOAMNĂ / 29
MICILE VIEȚUITOARE, TOAMNA
/ 31
SFÂRȘITUL TOAMNEI / 32
FRUMUSEȚILE VERII / 34
SFÂRȘIT DE TOAMNĂ / 34
STROPII RECI DE PLOAIE / 35
INIMĂ CRISTALIZATĂ / 38
GENEROZITATEA / 40
GENEROZITATEA, CALITATE A
OAMENILOR SUPERIORI / 40
LEBĂDA NEAGRĂ / 42
SPECTACOLUL / 43
CANDELA-COPIL / 45
COPILĂRIA / 45
POVEȘTI DIN VIITOR / 47
IMPORTANȚA LECTURII ÎN
DEZVOLTAREA COPILULUI / 49

SCRISOARE PENTRU MAMA / 49
PORTRET – CARICATURĂ / 51
POEZIA: A FI SAU A NU FI? / 51
ÎNSERARE LA MUNTE / 53
VIS DE PRIMĂVARĂ / 53
CULOAREA PLOII / 55
FOIȘORUL / 55
RENAȘTEREA NATURII / 57
POEZIE PENTRU PĂRINȚI / 57
IUBIREA ESTE MAGICĂ / 58
IUBIREA DE MAMĂ / 58
AVENTURA CITITULUI / 58
O ÎMBRĂȚIȘARE ? / 59
OARE CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎNTR-O
CARTE ÎNCHISĂ? / 59
ARMONII DE PRIMĂVARĂ / 61
UN COPAC STINGHER / 61
VIS DE PRIMĂVARĂ / 63
DACĂ AȘ FI... O RAȚĂ / 63
DEJA – VU / 65
ÎNTR-O DIMINEAȚĂ... BĂNCILE
POVEȘTEAU / 67
OCHII ORAȘULUI / 69
SCRISOARE UNUI CIOB DE CER /
69
UN AL TREILEA OCHI / 72
PUTEREA PRIMĂVERII / 72
PREZENTUL... / 75
CĂPRIOARA / 77
VULPEA PĂCĂLITĂ DE URS / 77
INSPIRAȚIA ȘI CREATIVITATEA /
78
TRENUL CEL CU NEPOȚEI / 80
TOAMNA / 80

A decorative border surrounds the text, featuring delicate white flowers, vibrant orange and yellow butterflies, and thin, swirling golden lines. Small grey circular accents are scattered throughout the design.

A CĂZUT ÎNTÂIA BRUMĂ / 81

TOAMNA / 81

PRIMĂVARA / 82

PRIMĂVARA / 82

IARNA / 84

IARNA / 84

IARNA / 85

LEGENDA MICULUI JACK ȘI A

CĂINELUI SAU SPIKE / 87

LEGENDA TOAMNEI / 87

PRIMĂVARA / 90

TOAMNA / 90

GHIOCCELUL / 90

O SCRISOARE CĂTRE MOȘ

CRĂCIUN / 91

POEZIE DE TOAMNĂ / 93

TOAMNA / 93

TOAMNA / 94

TOAMNA / 94

IARNA / 95

A SOSIT PRIMĂVARA! / 95

UN FEL DE CENUȘĂREASA / 97

CADRE DIDACTICE

PARTICIPANTE LA PROIECTUL

„ȘTAFETA POVEȘTILO” / 101

CADRELE DIDACTICE CARE S-AU

IMPLICAT ÎN REALIZAREA

LUCRĂRII „ȘTAFETA

POVEȘTILO” / 102